

UNIVERZITET U BEOGRADU
MATEMATIČKI FAKULTET

Miloš Mitrović

KONKURENTNOST U PROGRAMSKOM JEZIKU GO

master rad

Beograd, 2017.

Mentor:

dr Milena VUJOŠEVIĆ JANIČIĆ

Univerzitet u Beogradu, Matematički fakultet

Članovi komisije:

dr Vesna MARINKOVIĆ

Univerzitet u Beogradu, Matematički fakultet

dr Milan BANKOVIĆ

Univerzitet u Beogradu, Matematički fakultet

Datum odbrane: _____

Mojoj sestri Ivoni

Naslov master rada: Konkurentnost u programskom jeziku Go

Rezime: text

Ključne reči: programski jezik Go, konkurentno programiranje

Sadržaj

1	Uvod	1
2	Karakteristike programskog jezika Go	2
2.1	Projekat Go	2
2.2	Go alat	3
2.3	Hello World	3
2.4	Tipovi podataka	4
2.5	Kontrole toka	10
2.6	Funkcije	11
2.7	Metodi	12
2.8	Interfejsi	13
2.9	Refleksija	15
2.10	Upravljanje greškama	16
2.11	Sakupljanje smeća	18
2.12	Testiranje	19
2.13	Paketi	20
3	Konkurentno programiranje u jeziku Go	22
3.1	Osnovni pojmovi konkurentnog programiranja	22
3.2	Go-rutine	22
3.3	Kanali	22
3.4	Sinhronizacija	22
3.5	Select naredba	22
3.6	Dizajn pattern-i	22
3.7	Data race detektor	22
4	Poređenje sa drugim programskim jezicima	24

SADRŽAJ

4.1	C	24
4.2	C++	24
4.3	Python	24
4.4	Poređenje na primerima jednostavnih algoritama	24
4.5	Quicksort	25
4.6	Množenje matrica	31
4.7	Eratostenovo sito	37
5	Primer upotrebe programskog jezika Go	43
5.1	Serverska aplikacija	43
6	Zaključak	56
	Literatura	57

Glava 1

Uvod

Glava 2

Karakteristike programskog jezika Go

U ovom poglavlju, opisane su karakteristike i osnovni koncepti programiranja jezika Go. Konkurentnost jezika je detaljnije opisana i njoj je posvećeno naredno poglavlje.

2.1 Projekat Go

Programski jezik Go je projekat koji razvija kompanija Google od 2007. godine. Postao je javno dostupan kao projekat otvorenog koda 2009. godine i u stalnom je razvoju. Cilj projekta je bio kreirati novi statički tipiziran jezik koji se kompilira, koji bi omogućavao jednostavno programiranje kao kod interpretiranih, dinamički tipiziranih programskih jezika.

Smatara se da pripada C familiji programskih jezika, ali pozajmljuje i adaptira ideje raznih drugih jezika, izbegavajući karakteristike koje dovode do komplikovanog i nepouzdanog koda. Iako nije objektno-orijentisan, Go podržava određene koncepte kao što su metodi i interfejsi koji pružaju feleksibilnu abstrakciju podataka. Omogućena je efikasna konkurentnost koja je ugrađena u sam jezik, kao i automatsko upravljanje memorijom, odnosno sakupljanje smeća (eng. „garbage collection”) [2].

Zbog svojih osobina kao što je konkurentnost, Go je posebno dobar za izradu različitih vrsta serverskih aplikacija, ali je pre svega jezik opšte namene pa se može koristiti za rešavanje svih vrsta problema. Ima primenu u raznim oblastima kao što su grafika, mobilne aplikacije, mašinsko učenje i još mnoge druge. Osim kompanije Google, koristi se u velikom broju drugih kompanija širom sveta kao alternativa

Slika 2.1: Neke od kompanija koje koriste programski jezik Go

jezicima poput Python-a i Javascript-a, jer pruža znatno viši stepen efikasnosti i bezbednosti. Neke od većih kompanija koje koriste programski jezik Go, prikazane su na slici 2.1 [1].

2.2 Go alat

Alat go predstavlja osnovni alat za upravljanje Go kodovima. Neke od definisanih komande u okviru alata su: `build` za kompilaciju paketa, `run` za kompilaciju i izvršavanje Go programa, `test` za testiranje paketa, `get` za preuzimanje i instaliranje paketa, `fmt` za formatiranje koda paketa. Alat se upotrebljava go komanda [argumenti] notacijom.

2.3 Hello World

Hello World program u jeziku Go, prikazan je u listingu 2.1. Na početku programa navodi se naziv paketa. Svaki paket koji sadrži `main` funkciju, mora nositi naziv `main`. Sa `import` naredbom, navode se nazivi svih paketa koji se koriste u programu. Go ne dozvoljava importovanje suvišnih paketa, već se mogu navesti samo paketi koji se upotrebljavaju u programu. Ukoliko se navede paket koji se ne koristi, biće prijavljena greška tokom kompilacije. Nakon svake naredbe, nije obavezno navođenje `;`, osim ako je potrebno navesti više naredbi u istoj liniji.

Listing 2.1: Hello World program u jeziku Go

```
package main

import "fmt"

func main() {
    fmt.Println("Hello World!")
}
```

2.4 Tipovi podataka

Go je statički tipiziran jezik što znači da se promenljivoj dodeljuje tip prilikom njene deklaracije i on se ne može menjati tokom izvršavanja programa. Za razliku od C-a, Go ne podržava automatsku konverziju tipova već se konverzija mora navesti eksplicitno, u suprotnom prijavljuje se greška prilikom kompilacije. Pravilo koje važi za pakete važi i za promenljive, svaka deklarirana promenljiva mora biti upotrebljena.

Primer prikazan u listingu 2.2 pokazuje definiciju i deklaraciju različitih vrsta promenljivih. Tip promenljive se ne mora eksplicitno navesti, već se može zaključiti na osnovu dodele operatorom `:=` kada se promenljiva uvodi. Iako nije definisana, promenljiva `a` ima podrazumevanu vrednost koja je za numeričke tipove 0.

Listing 2.2: Primer programa koji ilustruje rad sa promenljivama

```
package main

import "fmt"

func main() {
    var a float32
    b := 5
    var c int

    c = int(a) + b
    fmt.Println(c)    // 5
}
```

Tipovi podataka koji su definisani u programskom jeziku Go, mogu se klasifikovati u četiri kategorije [2]:

1. Bazični tipovi (numerički, bulovski, teksturalni)
2. Složeni tipovi (nizovi i strukture)
3. Referentni tipovi (pokazivači, iseći, mape, kanali, funkcije)
4. Interfejsni tipovi (interfejsi)

Bazični tipovi podataka

Bazični tipovi koji postoje u programskom jeziku Go, podeljeni su na:

- Numeričke - celobrojne označene (`int8`, `int16`, `int32`, `int64`), celobrojne neoznačene (`uint8`, `uint16`, `uint32`, `uint64`), u pokretnom zarezu (`float32`, `float64`) i kompleksne (`complex64`, `complex128`)
- Bulovske (`bool`)
- Tekstualne (`string`)

Konstante (`const`) u Go-u, predstavljaju izraze čija vrednost je unapred poznata kompilatoru i čija evaluacija se izvršava tokom kompilacije, a ne tokom izvršavanja programa. U pozadini, svaka konstanta predstavlja jedan od osnovnih tipova i ne može se definisati za neku drugu vrstu podataka.

Paket `strings` pruža veliki broj funkcija za manipulaciju tipom `string`. Iako u okviru paketa postoji funkcija `Compare`, Go dozvoljava poređenje stringova operatorom `==`, kao i ostalim relacionimi operatorima.

Operatori koji su definisani u Go-u, podeljeni su u sledeće kategorije:

- Aritmetički operatori (`+` , `-` , `*` , `/` , `%` , `++` , `--`)
- Relacioni operatori (`==` , `!=` , `>` , `<` , `>=` , `<=`)
- Logički operatori (`&&` , `||` , `!`)
- Bitski operatori (`&` , `|` , `^` , `>>` , `<<`)
- Operatori dodele (`=` , `+=` , `-=` , `*=` , `/=` , `%=` , `>>=` , `<<=` , `&=` , `|=` , `^=`)

Složeni tipovi podataka

U složene tipove podatka u programskom jeziku Go spadaju **nizovi** i **strukture**.

Niz predstavlja sekvencu elemenata fiksne dužine, određenog tipa podataka. Za razliku od nizova, isečci, koji su opisani u sledećem segmentu, su promenljive dužine. Elementima niza se pristupa standardnom `[indeks]` notacijom, gde prvi element ima indeks 0. Ugrađena funkcija `len`, koristi se za dobijanje podatka o dužini niza. Dužina niza se mora navesti prilikom deklaracije ili, ukoliko se izvršava i inicijalizacija, umesto dužine, može se navesti `...`, a dužina će biti zaključena na osnovu inicijalizacije.

Go dozvoljava poređenje nizova iste dužine definisanih nad istim tipom podataka, relacionim operatorima `==` i `!=`. Dva niza su jednaka ako imaju jednake vrednosti na istim pozicijama. U listingu 2.3 je prikazan primer definisanja i upotrebe niza.

Strukture su složeni podaci kuji grupišu nula ili više elemenata proizvoljnog tipa. Svaki element mora biti jedinstveno imenovan i predstavlja jedno polje strukture. Definisanjem strukture, definiše se novi tip podataka korišćenjem ključne reči `type` ispred same definicije strukture. Poljima strukture, pristupa se pomoću `.` i naziva polja.

Ugnježdavanje struktura je dozvoljeno, odnosno definisanje struktura koje sa- drže druge strukture kao polja. Strukture istog tipa, mogu se porediti relacionim operatorima `==` i `!=`. Dve strukture su jednake ako imaju jednake vrednosti na istim poljima. Nad strukturama se mogu definisati metodi koji su opisani u segmentu 2.7. Primer koji demonstrira rad sa strukturama, prikazan je u listingu 2.3.

Prilikom alociranja memorije za nizove i strukture umesto deklarisanja promen- ljivih, može se koristiti ugrađena funkcija `new` koja vraća pokazivač na alocirani niz ili strukturu. Nizovi se funkcijama prosleđuju kao kopija, ne preko reference kao što je slučaj u drugim jezicima poput C-a. Prenošnje niza preko reference, mora se eksplicitno naglasiti korišćenjem pokazivača. Pristupanje vrednostima niza unutar funkcije, postiže se korišćenjem operatora `*` odnosno notacijom `(*naziv)[indeks]`. Ukoliko se struktura prosledi funkciji preko reference, poljima se može pristupiti običnom `.` notacijom.

Listing 2.3: Primer koji demonstrira rad sa nizovima i strukturama

```
var a [3] int
b := [...] int {1, 2, 3}
a[0] = 1
fmt.Println(a==b) // false

type Point struct{ X, Y int }
p1 := Point{1, 2}
p2 := Point{Y:2}
p2.X = 1
fmt.Println(p1==p2) // true

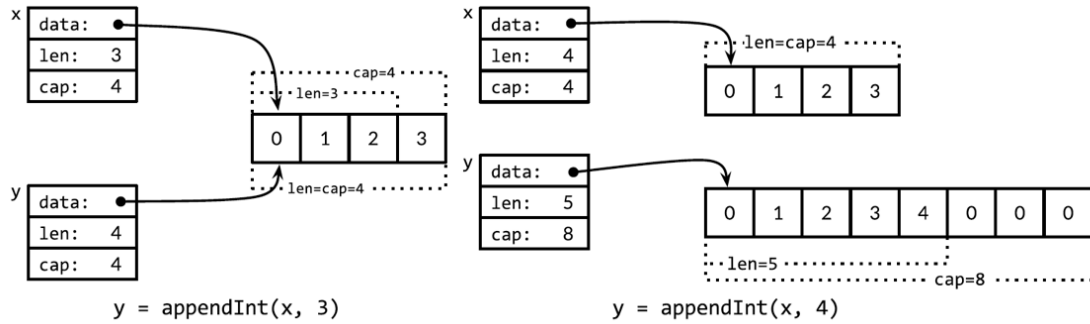
c := new([3] int)
c[0] = 1
fmt.Println(a == *c) // true
```

Referentni tipovi podataka

U referentne tipove podataka spadaju **pokazivači**, **isečci**, **mape**, **kanali** i **funkcije**. U ovom segmentu, opisani su svi referentni tipovi podataka osim funkcija, kojima je posvećen segment 2.6, i kanala, koji su opisani u narednom poglavlju čija je tema konkurentnost, u segmentu 3.3.

Pokazivač referiše na vrednost neke promenljive koja se trenutno čuva u memoriji. Pokazivači kao vrednost čuvaju lokaciju promenljive u memoriji na koju referišu. Za dobijanje lokacije promenljive, koristi se operator `&`. Za dereferenciranje pokazivača, odnosno dobijanje vrednosti na koju pokazivač referiše, koristi se operator `*`.

Isečak (eng. „slice”) u programskom jeziku Go, predstavlja fleksibilan pogled na elemente niza. Svaki isečak se sastoji od tri podatka: pokazivača na niz, dužine i kapaciteta. Sintaksa za rad sa isečcima je ista kao i za rad sa nizovima, osim što prilikom deklaracije nije potrebno navoditi dužinu isečka. Za alociranje isečaka, koristiti se ugrađena funkcija `make`, koja kao parametre ima tip, dužinu i kapacitet isečka. Funkcija kreira isečak koji sadrži onoliko elemenata kolika mu je zadata dužina, koji su postavljeni na podrazumevane vrednosti. Kapacitet isečka nije fiksiran, a za podatak o njegovoj trenutnoj vrednosti koristi se ugrađena funkcija `cap`.

Slika 2.2: Poziv funkcije `append` kada postoji i kada ne postoji dovoljno prostora za dodavanje

Definisanje isečka nad nizom, postiže se korišćenjem `niz[od:do]` notacije, pri čemu se gornja granica ne uključuje. Ukoliko se donja granica izostavi, donja granica je početak niza, ukoliko se gornja granica izostavi, gornja granica je kraj niza, a ukoliko se navede samo `:`, isečak će sadržati sve elemente niza.

Listing 2.4: Primer koji demonstrira rad sa isečcima

```
a := [...]int{1, 2, 3, 4, 5}

s1 := a[:3]
fmt.Println(s1, cap(s1))    // [1 2 3] 5

s1 = append(s1, 6)           // [1 2 3 6]
a[0] = 10                    // deluje i na s1
s2 := make([]int, 4, 4)      // [0 0 0 0]
copy(s2, s1)
s1[1] = 11                    // ne deluje na s2

fmt.Println(s1, cap(s1))    // [10 11 3 6] 5
fmt.Println(s2, cap(s2))    // [10 2 3 6] 4

s1 = append(s1, 7, 8)        // realocira s1
a[2] = 12                    // ne deluje na s1
fmt.Println(s1, cap(s1))    // [10 11 3 6 7 8] 12
```

Za rad sa isečcima postoji ugrađena funkcija `copy` koja kopira elemente jednog isečka u drugi i kao rezultat vraća broj kopiranih elemenata. Maksimalan broj elemenata koji će biti kopiran, jednak je dužini kraćeg isečka. Dozvoljeno je da iseči

pre kopiranja dele elemente. Funkcija `append`, koristi se za dodavanje elemenata isečku. Tokom rada, ukoliko ne postoji dovoljno mesta, funkcija može imati potrebu da realocira niz i zbog toga kao rezultat vraća ažuriranu referencu na isečak. Nakon poziva funkcije `append`, moguće je da isecci koji su delili elemente niza, pokazuju na različite nizove, što je i prikazano na slici 2.2 [2]. Primer koji ilustruje rad sa isečcima, prikazan je u listingu 2.4

Mapa je referentni tip podataka koji referiše na heš tabelu. U tabeli se čuvaju parovi ključ - vrednost, pri čemu je vrednost svakog ključa jedinstvena. Svi ključevi su istog tipa i sve vrednosti su istog tipa. Jedini uslov je da se tip ključa može porediti operatorom `==`, dok vrednosti mogu biti proizvoljnog tipa, uključujući i druge mape.

Funkcija `make` se koristi prilikom alociranja prostora za novu mapu. Upis u mapu, postiže se `naziv[ključ] = vrednost` notacijom. Ugrađena funkcija `delete`, koristi se za brisanje parova iz mape. Kao parametre, funkcija ima naziv mape i ključ para koji se briše. Ukoliko ključ ne postoji, funkcija nema nikakav efekti. Dodeljivanje vrednosti promenljivoj na osnovu ključa iz mape, postiže se `v := naziv[ključ]` notacijom, pri čemu, ukoliko ključ ne postoji, vrednost `v` će biti postavljena na podrazumevanu. Moguće je izvršiti proveru da li je određeni ključ definisan u mapi, upotrebom `v, ok := naziv[ključ]` ili `_, ok := naziv[ključ]` notacije, gde je `ok` promenljiva tipa `bool`, koja je nosi informaciju da li ključ postoji ili ne.

U programskom jeziku Go, operacije nad mapama nisu atomične i prilikom konkurentnog korišćenja, potrebno je koristiti odgovarajuće mere sigurnosti koje su opisane u poglavlju 3. Primer koji demonstrira rad sa mapama, prikazan je u listingu 2.5.

Listing 2.5: Primer koji demonstrira rad sa mapama

```
m1 := make(map[string]int)
m1["a"] = 1
m2 := map[string]float32{"m": 1.23, "a": 2.34}

_, ok := m2["b"]
delete(m2, "p")    // nema efekta
delete(m2, "a")
fmt.Println(m2, ok) // [m:1.23] false
```

2.5 Kontrole toka

U programskom jeziku Go, naredbe za kontrolu toka izvršavanja su `if`, `switch`, `for` i `defer`. Naredba `if`, ponaša se na isti način kao i u drugim jezicima i omogućava standardnu `if`, `else if`, `else` strukturu. Pre uslova, moguće je navesti jednu naredbu koja je razdvojena sa `;` od uslova.

Naredba `switch` omogućava ispitivanje uslova po slučajevima upotrebom `switch case default` stukture. Ukoliko je uslov za neki slučaj (`case`) zadovoljen, izvršiće se deo koda naveden nakon `:`, do definicije sledećeg slučaja ili kraja naredbe, u suprotnom izvršava se `default` slučaj. Ukoliko se na kraju slučaja navede `fallthrough` naredba, izvršava se i kôd slučaja direktno ispod. Za pojedinačni slučaj moguće je navoditi više uslova razdvojenim zarezima.

Jedina petlja koja postoji u programskom jeziku Go jeste `for`. Petlja ima standardnu trodelnu strukturu razdvojenu `;`, gde se prvi deo izvršava samo jedanput na početku, drugi deo predstavlja uslov koji se proverava na početku svake iteracije a treći deo predstavlja inkrementalni korak koji se izvršava na kraju svake iteracije. Za izlazak iz petlje, koristi se `break` naredba, a naredba `continue` za prelazak na sledeću iteraciju. `For` petlja se može koristiti zajedno sa `range` naredbom za iteriranje kroz sekvencijalne strukture kao što su nizovi, isecci i mape.

Listing 2.6: Primer koji demonstrira upotrebu kontrolnih struktura

```
a := [...] uint{1, 2, 3}
if len(a) > 1 {
    for i, v := range a {
        fmt.Println(i, v) // indeks, vrednost
    }
}

switch a[2] {
case 3:
    fmt.Println("bigger than two")
    fallthrough
case 2:
    fmt.Println("bigger than one")
default:
    fmt.Println("one")
}
```


Naredba `defer` odlaže izvršavanje navedene funkcije do trenutka završetka funkcije u kojoj se nalazi. Argumenti funkcije se određuju u trenutku navođenja `defer` naredbe, samo je izvršavanje funkcije odloženo. Naredba garantuje da će se funkcija izvršiti i u slučaju dolaska do greške. Najčešća upotreba `defer` naredbe je za operacije koje se obavljaju u paru, kao što je otvaranje i zatvaranje fajlova. Odmah nakon otvaranja fajla, moguće je `defer` naredbom pozvati funkciju za zatvaranje fajla, što osigurava da će se fajl zatvoriti i doprinosi čitljivijem kodu.

Naredbe `if` i `for` zahtevaju upotrebu vitičarstih zagrada i u slučajevima kada se u bloku nalazi samo jedna naredba, a uslove nije potrebno navoditi unutar zagrada. Primer koji ilustruje upotrebu standardnih kontrolnih struktura prikazan je u listingu 2.6.

Osim navedenih kontrolni struktura, Go podržava i `go to` naredbe u kombinaciji sa labelama. Generalno, upotreba `go to` naredbi nije preporučena jer dovodi do loše strukture i nečitljivog koda.

2.6 Funkcije

Funkcije u programskom jeziku Go, predstavljaju referentni tip podataka. Sintaksa za definisanje funkcije, prikazana je u listingu 2.7.

Listing 2.7: Sintaksa za definisanje funkcije

```
func naziv(lista parametara) (lista rezultata) {  
    telo funkcije  
}
```

Osim što mogu imati proizvoljan broj argumenata, funkcije mogu imati više povratnih vrednosti. Postoje i varijadičke funkcije, odnosno funkcije sa promenljivim brojem argumenata. Varijadičke funkcije se definišu upotrebom `...` ispred tipa argumenta koji se može pojaviti nula ili više puta.

Omogućeno je definisanje funkcija unutar funkcija, gde unutrašnja funkcija ima pristup svim promenljivama spoljašnje funkcije, kao i definisanje anonimnih funkcija, odnosno funkcija bez imena koje se izvršavaju na mestu gde su definisane. Funkcije predstavljaju tipove prvog reda i mogu se prosledivati drugim funkcijama i dodeljivati promenljivama. Primer rada sa funkcijama, prikazan je u listingu 2.8.

Listing 2.8: Primer koji demonstrira rad sa funkcijama

```
func add(args ...int) int {
    sum := 0
    for _, v := range args {
        sum += v
    }
    return sum
}

func calc(x, y int) (int, int) {
    add := func() int { return x + y }
    sub := func() int { return x - y }

    return add(), sub()
}

func power(x int) func(int)int {
    res := 1
    return func(a int)int {
        for i:=0; i<a; i++ {
            res *= x
        }
        return res
    }
}

func main() {
    fmt.Println(add(1,2,3))    // 6
    fmt.Println(calc(1,2))    // 3, -1
    fmt.Println(power(2)(4))  //16
}
```

2.7 Metodi

U programskom jeziku Go ne postoji pojam klase, ali je omogućeno definisanje metoda nad korisnički definisanim tipovima. Metod predstavlja običnu funkciju koja u sebi sadrži specijalni prijemnik (eng „receiver”) za tip podataka nad kojim je metod definisan. Metod se definiše na isti način kao i funkcija, osim što se prijemnik navodi između ključne reči **func** i naziva metoda.

Pozivanje metoda, postiže se navođenjem `.` i naziva metoda nakon promenljive za koju je potrebno pozvati metod. Ukoliko metod menja podatke promenljive nad

kojom je pozvan, potrebno je koristiti prijemnik sa referencom.

Go nema definisane nivoe vidljivosti pomoću ključnih reči kao što su `public`, `private` i `protected`. Jedini mehanizam za kontrolu vidljivosti je sledeći: svi identifikatori koji počinju velikom slovom, biće eksportovani van paketa, svi identifikatori koji počinju malim slovom, neće biti eksportovani van paketa[2]. Isto pravilo važi i za polja strukture. Na taj način strukture nad kojima su definisani metodi mogu da oponašaju klase i enkapsulaciju podataka. Primer koji demonstrira rad sa metodima, prikazan je u listingu 2.9.

Listing 2.9: Primer koji demonstrira rad sa metodima

```
type Point struct{ X, Y float64 }

func (p Point) Distance(q Point) float64 {
    return math.Sqrt((p.X-q.X)*(p.X-q.X)+(p.Y-q.Y)*(p.Y-q.Y))
}

func (p *Point) Translate(x, y float64) {
    p.X += x
    p.Y += y
}

func main() {
    p1 := Point{0,0}
    p2 := Point{1,1}

    fmt.Println(p1.Distance(p2)) // 1.41421...
    p2.Translate(5,2)
    fmt.Println(p2)              // {6 3}
}
```

2.8 Interfejsi

Interfejsi se koriste kao dodatno sredstvo abstrakcije i enkapsulacije podataka. Tip interfejs, definisan je kao skup potpisa metoda. Svaki interfejs se sastoji od vrednosti i konkretnog tipa. Vrednost tipa interfejs, može biti bilo koja vrednost čiji tip implementira zadate metode. Konkretni tipovi su svi tipovi podataka osim interfejsa.

Tip zadovoljava neki interfejs ukoliko implementira sve metode koje taj interfejs zahteva. Unutar interfejsa, moguće je navoditi i nazive drugih interfejsa, koji takođe moraju biti zadovoljeni. Svi tipovi zadovoljavaju prazan interfejs (`interface{}`). Mnogi paketi i funkcije koriste interfejse, kao što je već viđeni paket `fmt` sa interfejsom `Stringer` koji se koristi za definisanje ispisa određenog tipa podataka. Greške koje su opisane u segmentu 2.10, takođe predstavljaju interfejs. Primer koji demonstrira rad sa interfejsima, prikazan je u listingu 2.10.

Listing 2.10: Primer koji demonstrira rad sa interfejsima

```
type geometry interface {
    area() float64
}
type rect struct {width, height float64}
type circle struct {radius float64}

func (r rect) area() float64 {
    return r.width * r.height
}
func (c circle) area() float64 {
    return math.Pi * c.radius * c.radius
}
func measure(g geometry) {
    fmt.Println(g, g.area(), g.perim())
}

func main(){
    r := rect{width: 3, height: 4}
    c := circle{radius: 5}
    measure(r)    //{3 4} 12
    measure(c)    //{5} 78.5398
}
```

Pretpostavljanje tipova (eng. „type assertion”) omogućava pristup konkretnom tipu u okviru interfejsa, što se postiže sa `i.(T)`, gde je `i` promenljiva tipa interfejs, a `T` naziv konkretnog tipa. Ukoliko se pretpostavi pogrešan tip, dolazi do greške. Za proveru da li interfejs sadrži određeni tip, prilikom pretpostavljanja mogu se vratiti dve vrednosti, vrednost tipa i `bool` vrednost koja nosi informaciju da li je predpostavljanje uspešno. Za obradu pojedinačnih slučajeva za svaki od mogućih

tipova može se koristiti naredba `switch`. Primer koji demonstrira pretpostavljanje tipova, prikazan je u listingu 2.11.

Listing 2.11: Primer koji demonstrira pretpostavljanje tipova kod interfejsa

```
var i interface{} = "hello"

s := i.(string)
fmt.Println(s)           // hello

s, ok := i.(string)
fmt.Println(s, ok)       // hello true

f, ok := i.(float64)
fmt.Println(f, ok)       // 0 false
```

2.9 Refleksija

U računarstvu, refleksija predstavlja sposobnost programa da izvrši ispitivanje svoje strukture i ponašanja u toku izvršavanja. Refleksija se može koristiti za ispitivanje tipova promenljivih tokom izvršavanja, u zavisnosti od čega program može da preduzme odgovarajuće akcije. Go podržava refleksiju tipova koja je omogućena upotrebom paketa `reflect`.

Unutar paketa, definisani su tipovi `Type` i `Value`, funkcija `TypeOf` za dobijanje informacije o tipu promenljive i funkcija `ValueOf` za dobijanje vrednosti promenljive. Funkcije kao argument prihvataju tip `interface{}`.

Za postavljanje vrednosti, postoje `Set` metodi za svaki tip podataka koji se pozivaju nad tipom `Value`, kao i metod `CanSet()` za proveru da li je moguće postaviti vrednost datoj promenljivoj. Vrednost je moguće postaviti samo referentnim tipovima, odnosno promeniti vrednost na koju oni referišu. `Set` metodi se ne mogu pozivati nad promenljivom `Value` bez pripreme, već je nad njom prvo potrebno pozvati metod `Elem()` koji omogućava pristup vrednosti na koju promenljiva referiše.

Primer koji demonstrira osnovnu uporebu refleksije, prikazan je u listingu 2.12. Paket nudi još veliki broj drugih funkcija za refleksiju tipova i njihovu manipulaciju [8].

Refleksija predstavlja jak alat ukoliko se upotrebljava na pravi način, ali trebalo bi je koristiti sa oprezom. Postoji nekoliko razloga za opreznost: mogućnost dolaska

do greške u toku izvršavanja programa koja bi mogla biti prijavljena tokom kompilacije ukoliko program ne bi koristio refleksiju; smanjena čitljivost koda ukoliko program previše koristi refleksiju; sporije izvršavanje funkcija koje koriste refleksiju, naspram funkcija specijalizovanih za pojedinačne tipove [2].

Listing 2.12: Primer koji demonstrira osnovnu upotrebu refleksije

```
var x float64 = 3.14
v := reflect.ValueOf(&x)

fmt.Println(v.Type())    // *float64
fmt.Println(v.CanSet())  // false

v = v.Elem()
fmt.Println(v.CanSet())  // true

v.SetFloat(3.15)
fmt.Println(x)           // 3.15
```

2.10 Upravljanje greškama

Stanje greške u programskom jeziku Go, označava se **error** vrednostima. Tip **error** predstavlja ugrađeni interfejs koji zahteva implementiranje **Error** metoda koji kao rezultat vraća **string** sa informacijom o grešci. Ako neka funkcija kao rezultat vraća tip **error**, njegova vrednost će biti **nil** ukoliko nije došlo do greške.

Implementacijom **Error** metoda za neki tip, moguće je definisati novi tip greške. Ukoliko se upotrebljava već postojeći tip **error**, za definisanje poruke greške koristi se funkcija **New** iz paketa **errors**. Primer koji demonstrira upravljanje greškama, prikazan je u listingu 2.13.

Na ovaj način omogućeno je elegantno upravljanje greškama. Funkcija **panic** je ugrađena funkcija koja se koristi za prekidanje toka izvršavanja u slučaju ozbiljnijih grešaka i ne predviđenih situacija. Ukoliko funkcija **F** pozove funkciju **panic**, njeno izvršavanje se prekida, a zatim se izvršavaju **defer** pozivi funkcija nakon čega se funkcija **F** vraća svom pozivaocu. Tada se za pozivaoca, funkcija **F** ponaša kao poziv funkcije **panic** i proces se ponavlja dokle god sve funkcije u tekućoj gorutini ne prestanu sa radom i dok program ne pukne. Ugrađene funkcije obično pozivaju **panic** ukoliko dođe do neke nepredviđene greške ili situacije koja se nije mogla otkriti tokom faze kompilacije, ali moguće je pozvati funkciju i manuelno.

Pored funkcije `panic`, postoji i ugrađena funkcija `recover` koji služi za preuzimanje kontrole gorutine koje je u stanju `panic`. Funkciju `recover`, ima jedino smisla koristiti unutar `defer` naredbe. Ukoliko je tekuća gorutina u stanju `panic`, `recover` funkcija će preuzeti vrednost koju je dobila funkcija `panic` i nastaviti normalno izvršavanje programa.

Listing 2.13: Primer koji demonstrira upravljanje greškama

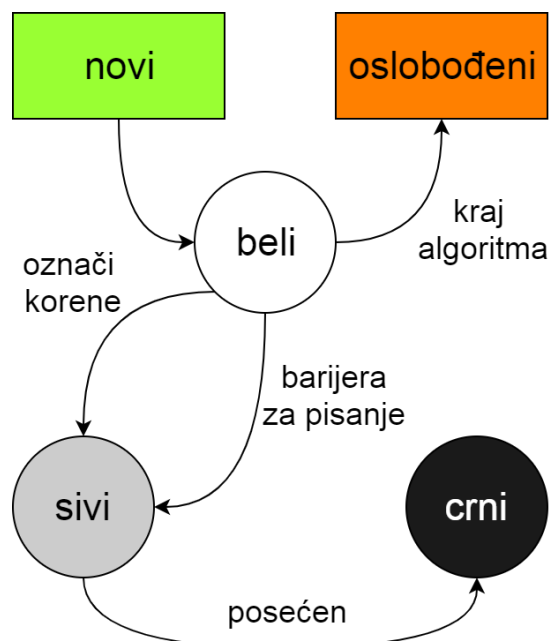
```
//definisane novog tipa
type MyError struct {
    When time.Time
    What string
}

func (e MyError) Error() string {
    return fmt.Sprintf("%v: %v", e.When, e.What)
}

//funkcija koja koristi novi tip
func divide1(a,b float64) (float64, error) {
    if b == 0 {
        return 0, &MyError{time.Now(), "division by zero"}
    } else {
        return a/b, nil
    }
}

//funkcija koja koristi error tip
func divide2(a,b float64) (float64, error) {
    if b == 0 {
        return 0, errors.New("Division by zero")
    } else {
        return a/b, nil
    }
}

//provera greske u funkciji main
func main() {
    if v1, err := divide1(3.14,0); err != nil {
        fmt.Println(err)
    }
    if v2, err := divide2(3.14,0); err != nil {
        fmt.Println(err)
    }
}
```


Slika 2.3: Prikaz označavanja objekata kod trobojnog algoritma

2.11 Sakupljanje smeća

Programski jezik Go ima automatsko upravljanje memorijom odnosno sakupljanje smeća (eng. „garbage collection”). Sakupljač skenira memoriju, pronalazi objekte na koje više ne postoji ni jedna referenca i nakon toga ih briše i oslobađa memoriju. Upotrebom paketa `runtime`, sakupljač se može eksplicitno pozvati korišćenjem `GC()` funkcije.

Od verzije Go 1.5, sakupljač smeća[3] je kreiran da bude konkurentni, trobojni, označi-počisti (eng. „mark-sweep”) sakupljač. Kod trobojnih sakupljača, svaki objekat je bele, sive ili crne boje i hip se posmatra kao jedan povezani graf. Na početku ciklusa, svi objekti su beli. Sakupljač prvo posećuje sve korene grafa koji predstavljaju objekte kojima se može pristupiti direktno iz aplikacije, kao što su globalne promenljive i promenljive na steku, koje njih boji u sivo. Nakon toga, sakupljač bira neki od sivih objekata, boji ga u crno i proverava da li poseduje pokazivače ka drugim objektima. Ukoliko pronađe pokazivač ka belom objektu, označava ga sivom bojom. Proces se ponavlja dokle god postoje sivi objekti. Na kraju, belom bojom su označeni objekti do kojih nije moguće doći, odnosno objekte na koje niko ne referiše.

Čitav ovaj proces, izvršava se konkurentno sa aplikacijom, koja se još naziva i

mutator jer menja pokazivače dok je sakupljač aktivan. Mutator ne sme da narušava pravilo da nijedan crni objekat ne pokazuje na beli, kako sakupljač ne bi izgubio evidenciju objekata koji su ubačeni u deo hipa koji je već posetio. Za očuvanje ovog pravila, zadužena je barijera za pisanje (eng. „write barrier”) koja predstavlja funkciju koja se aktivira prilikom promene pokazivača na hipu. Barijera označava beli objekat kao sivi ukoliko u tom trenutku postoji neki pokazivač koji pokazuje na njega, čime se osigurava da će ga pre ili kasnije sakupljač obraditi, odnosno proveriti da li poseduje pokazivače ka drugim objektima. Šematski prikaz trobojnog algoritma, prikazan je na slici 2.3.

Sakupljač obavlja što veći deo posla konkurentno, međutim potrebno je na kratko da zaustavi sve (eng „stop the world”) kako bi proverio potencijalne izvore sivih objekata. Pronalaženje pravog trenutka za zaustavljanje i njegovo samo trajanje, poboljšava se svakom novom distribucijom jezika Go. Od verzije Go 1.8, pauze uobičajeno traju manje od 100 mikrosekundi, a često se dešava da je njihovo trajanje samo 10 mikrosekundi, što je značajno unapređenje od verzije Go 1.5 gde su pauze trajale nekoliko milisekundi.

2.12 Testiranje

Programski jezik Go ima ugrađenu podršku za automatsko testiranje paketa. Testiranje se izvršava pomoću `go test` alata i `testing` paketa. Alat se koristi za testiranje funkcija i kao rezultat daje vrednosti `PASS` ili `FAIL`. Benčmark funkcije za testiranje performansi su takođe podržane. Za alat veliki broj flegova koji omogućava različite opcije izvršavanja testova kao što su broj ponavlja benčmark testova ili broj korišćenih procesora prilikom testiranja. Testovi se izdvajaju u poseban test fajl.

Funkcije za testiranje u nazvu imaju prefiks `Test`, a zatim naziv funkcije koju testiraju. Kao argument, funkcije imaju parametar `T` koji se koristi za obaveštavanje o neuspešnim testovima i logovanje dodatnih informacija. Benčmark funkcije imaju prefiks `Benchmark`, a kao argument imaju parametar `B` koji poseduje veliki broj istih metoda kao i parametar `T`, sa dodatnim stavkama koje su potrebne za merenje performansi kao što je polje `N` koje označava broj ponavlja operacije koja se testira.

Alat `go test` takođe podržava i funkcije primere (eng. „example functions”) čija je primarna uloga dokumentacija koda. Funkcije primeri imaju prefiks `Example`, a kao argument nemaju nikakve parametre i ne vraćaju nikakav rezultat. Alat prevodi i izvršava ove funkcije, a ukoliko imaju neki ispis, on se ispisuje na standardnom

izlazu. Pod komentarem koji počinje sa `Output:` , moguće je navesti ispis funkcije koji će biti upoređen sa ispisom funkcije na standardnom izlazu. Primer funkcija za testiranje, prikazan je u listingu 2.14.

Listing 2.14: Primer različitih tipova funkcija za testiranje

```
// funkcija koja se testira
func Sum(x int, y int) int {
    return x + y
}
// funkcija za testiranje
func TestSum(t *testing.T) {
    total := Sum(1, 2)
    if total != 3 {
        t.Errorf("Sum was incorrect, got: %d, want: %d.", total, 3)
    }
}
// benchmark funkcija
func BenchmarkSum(b *testing.B) {
    for i := 0; i < b.N; i++ {
        Sum(2, 2)
    }
}
// example funkcija
func ExampleSum() {
    fmt.Println(Sum(5, 0))
    fmt.Println(Sum(1, 3))
    // Output:
    // 5
    // 4
}
```

2.13 Paketi

U okviru same distribucije programskog jezika Go, postoji veliki broj paketa standardne biblioteke koji obezbeđuju različite usluge. Neki od osnovnih paketa su upotrebljeni u primerima: `fmt` za formatirani ulaz/izlaz; `strings` za rad sa stringovima; `math` sa implementacijama matematičkih funkcija. Još jedan paket koji se često upotrebljava je `os` paket koji predstavlja interfejs ka operativnom sistemu

i omogućava funkcionalnosti kao što su rad sa fajl sistemom, pristup argumentima komandne linije i pokretanje procesa.

U standardnoj biblioteci, takođe postoje paketi za rad sa SQL bazama podataka, kriptografskim funkcijama, kompresiju podataka, rad sa slikama, podršku za mrežno programiranje i još mnogi drugi. Pored paketa standardne biblioteke, postoje dodatni i prošireni paketi u okviru Go projekta koji imaju labavije uslove kompatibilnosti Go verzija. Ovde se mogu pronaći paketi za razvoj aplikacija za mobilne platforme, eksperimentalni debager, prošireni kriptografski i mrežni paketi.

Paketi van distribucije samog jezika, mogu se preuzeti korišćenjem `go get` komande i navođenja repozitorijuma u kome se paket nalazi. Na web sajtu <https://godoc.org/> mogu se naći paketi i njihove dokumentacije koje razvijaju članovi Go zajednice koja vremenom postaje sve veća. Paketi su odobreni od strane Go projekta i mogu se naći paketi koji obezbeđuju najrazličitije alate za programiranje kao i API-je mnogih postojećih servisa.

Glava 3

Konkurentno programiranje u jeziku Go

3.1 Osnovni pojmovi konkurentnog programiranja

3.2 Go-rutine

3.3 Kanali

3.4 Sinhronizacija

3.5 Select naredba

3.6 Dizajn pattern-i

3.7 Data race detektor

```
WARNING: DATA RACE
Write at 0x00c420072006 by goroutine 18:
    main.mark_prime()
        /home/cg/root/7238354/main.go:53 +0x1d8

Previous read at 0x00c420072006 by goroutine 83:
    [failed to restore the stack]

Goroutine 18 (running) created at:
    main.Prime()
        /home/cg/root/7238354/main.go:21 +0x1a0
    main.main()
        /home/cg/root/7238354/main.go:72 +0x126

Goroutine 83 (running) created at:
    main.Prime()
        /home/cg/root/7238354/main.go:21 +0x1a0
    main.main()
        /home/cg/root/7238354/main.go:72 +0x126
```

Slika 3.1: Primer upozorenja koje data race detektor daje za implementaciju Eratostenovog sita

Glava 4

Poređenje sa drugim programskim jezicima

U ovom poglavlju su izloženi primeri konkurentnih Go programa i poređenje implementacija nekoliko jednostavnih algoritama u jezicima C, C++ i Python. Primeri ilustruju na koji način se može koristiti konkurentnost u jeziku Go i kakva je njegova efikasnost u odnosu na druge pomenute jezike. Prvo sledi kratak pregled programskih jezika C, C++ i Python i njihove konkurentnosti a zatim poređenje implementacija algoritama quicksort, množenje matrica i Eratostenovo sito.

4.1 C

4.2 C++

4.3 Python

GIL (Global Interpreter Lock) is a mutex that protects access to Python objects, preventing multiple threads from executing Python bytecodes at once.

4.4 Poređenje na primerima jednostavnih algoritama

Kao kriterijumi poređenja koriste se prosečna brzina izvršavanja, maksimalna upotreba memorije i broj linija kôda. Primeri su testirani na hardveru sa 48 je-

```
algorithm quicksort(A, lo, hi):
    if lo < hi then
        p := partition(A, lo, hi)
        quicksort(A, lo, p - 1)
        quicksort(A, p + 1, hi)

algorithm partition(A, lo, hi) :
    pivot := A[hi]
    i := lo - 1
    for j := lo to hi - 1 do
        if A[j] < pivot then
            i := i + 1
            swap A[i] with A[j]
    if A[hi] < A[i + 1] then
        swap A[i + 1] with A[hi]
    return i + 1
```

Slika 4.1: Pseudokod algoritma quicksort

zgara pod Linux-om Ubuntu 16.04 ukoliko nije naglašeno suprotno. Verzija jezika korišćena za Go primere je 1.8.

4.5 Quicksort

Quicksort je algoritam za sortiranje brojeva u mestu koji spada u grupu algoritama podeli i vladaj. U svakom koraku, jedan element - pivot se postavlja na svoju poziciju u sortiranom nizu i deli se na dva podniza particionisanjem, jedan u kome su svi brojevi veći od pivota i drugi u kome su svi brojevi manji od pivota, koji se zatim sortiraju rekursivno. Pseudo kod algoritma je prikazan na slici 4.1.

Paralelizacija algoritma je izvršena tako što se za svaki rekursivni poziv pokreće po jedna nit/rutina do određene granice kada se prelazi u sekvencijalni režim rada. Za testiranje su korišćeni pseudoslučajno generisani nizovi različitih dužina. Kodovi svih implementacija su dostupni na repozitorijumu¹.

¹<https://github.com/MitrovicMilosh/Go-Concurrency/tree/master/quicksort>

Go

Implementacija 4.1 koristi koncept višestrukog semafora za ograničavanje broja aktivnih go-rutina. Semafor je realizovan pomoću kanala sa baferom i select naredbe gde kapacitet kanala označava maksimalan broj aktivnih go-rutina. U select naredbi se pokušava „dobijanje tokena” odnosno slanje poruke kroz kanal sa baferom. Kanal je definisan nad tipom prazne strukture jer nam nije bitna sama poruka već samo trenutno zauzeće kanala. U slučaju da je moguće dobiti token odnosno uspešno poslati praznu strukturu kroz kanal pokreće se go-rutina za rekurzivni poziv, u suprotnom, ukoliko nema slobodnog mesta u baferu, rekurzivni poziv se izvršava sekvencijalno. Na kraju svake go-rutine je potrebno pročitati poruku iz kanala odnosno osloboditi jedno mesto.

Kako bi se sačekalo da sve go-rutine završile sa svojim radom, za sinhronizaciju se koriste wait grupe. Svaki konkurentni poziv funkcije kreira svoju wait grupu kojoj postavlja brojač na dva, a zatim, na kraju, čeka da oba rekurzivna poziva završe sa radom. S obzirom da unapred nije poznato kada će moći da se izvrši konkurentni a kada sekvencijalni poziv funkcije, potrebno je u oba slučaja signalizirati wait grupi da je završeno sa radom. Niz se prenosi preko reference i nije potrebno nikakvo zaključavanje jer svaki poziv funkcije menja samo svoj deo niza.

C

Za razliku od Go implementacije, ovde je upotrebljena dubina rekurzije za ograničavanje broja niti koje program kreira. Kada se dostigne zadata dubina rekurzije program više ne kreira nove niti već prelazi u sekvencijalni režim rada. Svaki konkurentni poziv funkcije kreira po dve nove niti ukoliko maksimalna dubina nije dostignuta, nakon čega se join funkcijom čeka na njihov završetak sa radom.

C++

Za C++ su razmatrane dve implementacije: prva, u kojoj je niz reprezentovan strukturom vektor i koristi standardnu biblioteku, i druga, koja koristi običan niz int-ova i OpenMP biblioteku. Prva implementacija ima koncept dubine rekurzije za restrikciju broja niti na isti način kao što je realizovano u C-u. Druga, u kojoj

Listing 4.1: Go implementacija konkurentne quicksort funkcije

```
var semaphore = make(chan struct {}, 100)

func QuickSortConcurrent(a []*int, low, hi int) {
    if hi < low {
        return
    }

    p := partition(a, low, hi)

    wg := sync.WaitGroup{}
    wg.Add(2)

    select {
    case semaphore <- struct {} {}:
        go func() {
            QuickSortConcurrent(a, low, p-1)
            <- semaphore
            wg.Done()
        }()
    default:
        QuickSortSequential(a, low, p-1)
        wg.Done()
    }

    select {
    case semaphore <- struct {} {}:
        go func() {
            QuickSortConcurrent(a, p+1, hi)
            <- semaphore
            wg.Done()
        }()
    default:
        QuickSortSequential(a, p+1, hi)
        wg.Done()
    }

    wg.Wait()
}
```

je upotrebljena OpenMP biblioteka, ima mogućnost da postavi maksimalni broj aktivnih niti u jednom trenutku.

Python

Ovde se takođe razmatraju dve implementacije koje koriste različite pakete za realizaciju konkurentnosti. Kod prve implementacije koristi se threading paket i postavlja se maksimalni broj aktivnih niti. U drugoj verziji je iskorišćen Parallel Python paket sa već pomenutim konceptom dubine rekurzije za kontrolu broja niti.

Rezultati

Vremenska efikasnost implementacija u zavisnosti od veličine niza je prikazana u tabeli 4.1. C i C++ OpenMP implementacija su se pokazale kao najefikasnije. Vreme izvršavanja Go implementacije je uporedivo za nizove od milion i 10 miliona dok je za niz od 100 miliona brojeva potrebno dva puta više vremena u odnosu na C i C++ OpenMP implementacije. C++ verzija sa standardnom bibliotekom je značajno sporija od pomenutih implementacija, ali je Python-u potrebno najviše vremena i nije bilo mogućnosti testirati ga za niz od 100 miliona brojeva.

U odnosu na sekvencijalno izvršavanje, najveće ubrzanje ima C. Sekvencijalno se najbrže izvršava Go i za niz od milion brojeva mu je potrebno isto vremena kao i pri konkurentnom izvršavanju. Ubrzanje postoji za nizove veće dužine međutim ono je manje u odnosu na C i C++ OpenMP verziju.

Kod Python threading implementacije, konkurentno izvršavanje je sporije u odnosu na sekvencijalno kao direktna posledica GIL-a, što je objašnjeno u segmentu 4.3. Verzija koja koristi Parallel Python paket pokazuje da je moguće napraviti konkurentan program sa nitima u Pythonu koji je efikasniji u odnosu na sekvencijalno izvršavanje. Međutim i ova verzija je višestruko sporija u odnosu na implementacije u drugim jezicima. Napomena da rezultati dobijeni testiranjem na drugom računaru služe samo kao relativan odnos sekvencijalnog i konkurentnog izvršavanja, a ne za poređenje sa drugim implementacijama, usled različite brzine izvršavanja.

U tabeli 4.2 je prikazano prosečno vreme izvršavanja implementacija sa različitim brojem niti/rutina. Python implementacija nije testirana iz razloga što se sa

Tabela 4.1: Prosečno vreme izvršavanja [s] quicksort implementacija za različito n, testirano sa 48 jezgara

n [10 ⁶] Verzija	Konkurentno izvršavanje			Sekvencijalno izvršavanje		
	1	10	100	1	10	100
C	0.33	2.68	14.29	0.63	2.90	58.86
C++ omp	0.87	2.58	15.22	0.68	2.64	50.66
Go	0.49	2.71	29.36	0.48	4.22	43.70
C++ std	1.58	3.67	31.68	1.72	17.02	194.13
Python thr	28.98	340.82	-	9.71	135.32	-
Python pp [*]	4.35	58.87	-	8.46	118.33	-

^{*}Testirano sa dva jezgra/četiri niti pod Linux-om Ubuntu 17.04

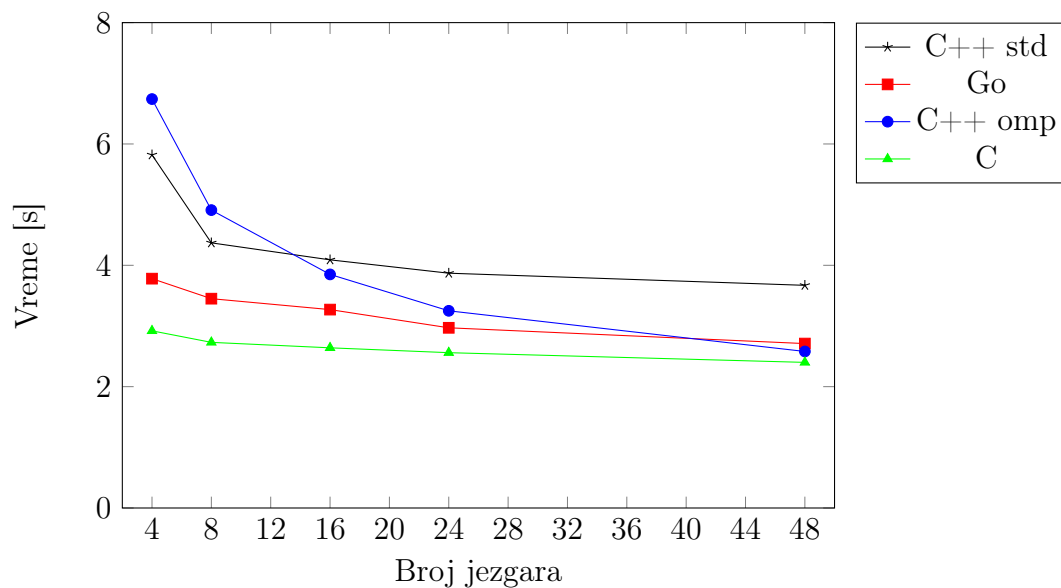
Tabela 4.2: Prosečno vreme izvršavanja [s] quicksort implementacija sa različitim brojem niti, testirano sa 48 jezgara za niz dužine 10 miliona

Br. niti/dubina rek.	10/3	30/5	100/7	1000/10	4000/12
Go	3.27	3.10	2.71	3.41	3.46
C	3.82	3.53	2.97	2.40	4.12
C++ omp	3.85	3.36	2.58	2.61	2.68
C++ std	6.44	5.39	4.37	3.77	4.82

većim brojem niti izvršava sve sporije. Najbolje vreme se postiže sa 100 niti/rutina za Go i C++ OpenMP verziju i sa 1000 niti za C i C++ verziju sa standardnom bibliotekom. Prilikom ostalih testiranja je korišćen onaj broj niti/rutina za koji implementacija pokazuje najbolje rezultate. Svi prikazani rezultati Python implementacije su testirani sa 30 niti.

Vremenska efikasnost implementacija u zavisnosti od broja jezgara koji se koristi za izvršavanje, za niz od 10 miliona brojeva je prikazana na slici 4.2. Python nije testiran jer broj jezgara ne utiče na njegovu brzinu izvršavanja. Ubrzanje sa povećanjem broja jezgara je najzastupljenije kod C++ verzije sa OpenMP bibliotekom. Kod ostalih implementacija, najveća razlika u brzini se vidi između izvršavanja sa 4 i 8 jezgara dok je razlika između 24 i 48 jezgara minimalna.

Maksimalna upotreba memorije za nizove različitih dužina je prikazana u tabeli 4.3. Obe verzije u C++-u su podjednako efikasne i potrebno im je najmanje memorije u odnosu na druge implementacije. C je približno efikasan kao i C++ osim

Slika 4.2: Grafik brzine izvršavanja različitih quicksort implementacija u zavisnosti od broja jezgara, testirano za niz od 10 miliona brojeva

Tabela 4.3: Maksimalna upotreba memorije [MB] quicksort implementacija za različite dužine niza

Verzija \ n [10 ⁶]	1	10	100 0
C++ omp	6.3	42.3	393.1
C++ std	25.2	55.0	393.5
C	58.1	68.8	408.5
Go	13.4	87.5	816.3
Python thr	40.4	396.3	-
Python pp	49.6	411.8	-

što i za nizove manjih dužina zahteva veliku količinu memorije. Go koristi dva puta više memorije nego ostale implementacije dok je Pythonu potrebna višestruko veća količina memorije.

Dužine implementacija, prikazane su u tabeli 4.4. Za implementaciju algoritma, u C-u je potrebno najviše linija kôda, dok je u Pythonu potrebno najmanje.

Tabela 4.4: Dužine kôda quicksort implementacija

	C	Go	C++ std	C++ omp	Python pp	Python thr
Br. linija koda	119	98	84	79	55	43

Zaključak

Na ovom primeru Go se pokazao vremenski efikasan isto koliko i C i C++ za nizove dužine do 10 miliona dok mu je potrebno dva puta više vremena za nizove dužine od 100 miliona, ali se prilikom sekvencijalnog izvršavanja ispostavio kao najefikasniji. Potrebno mu je dva puta više memorije nego C-u i C++-u ali je i memorijski i vremenski višestruko efikasniji od Pythona. Dužina koda je uporediva sa C-om i C++-om.

4.6 Množenje matrica

Implementiran je standardni algoritam za množenje matrica. Vrednost na poziciji ij proizvoda matrica A i B se izračunava kao:

$$(AB)_{ij} = \sum_{k=1}^n A_{ik} B_{kj}$$

gde je n dužina matrice A.

Algoritam je paralelizovan tako što svaka nit/rutina računa po jedan red matrice, odnosno jedan red prve matrice množi sa svim kolonama druge matrice. Za testiranje su korišćene pseudoslučajno generisane kvadratne matrice različitih dimenzija. Kodovi svih implementacija su dostupni na repozitorijumu².

Go

Restrikcija broja go-rutina se ostvaruje pomoću semafora na isti način kao što je urađeno u prethodnom primeru 4.5. Može se primetiti u implementaciji 4.2 da je neophodno go-rutinama proslediti i kao argument anonimne funkcije kako bi svaka imala svoju kopiju. U suprotnom, u svakoj sledećoj iteraciji for petlje vrednost i bi bila ažurirana u svim go-rutinama. Za razliku od prethodnog primera gde se niz koji se sortira prenosi pomoću reference, ovde su rezultujuća i početne matrice definisane

²https://github.com/MitrovicMilosh/Go-Concurrency/tree/master/matrix_multiplication

Listing 4.2: Go implementacija konkurentne funkcije za množenje matrica

```
func multiply() {  
    wg := sync.WaitGroup{}  
    wg.Add(n)  
  
    for i := 0; i < n; i++ {  
        select {  
        case semaphore <- struct{}{}:  
            go func(row int) {  
                multiply_row(row)  
                <- semaphore  
                wg.Done()  
            }(i)  
        default:  
            multiply_row(i)  
            wg.Done()  
        }  
    }  
  
    wg.Wait()  
}
```

kao globalne. Ni u ovom slučaju nije potrebno zaključavanje jer se početne matrice koriste samo za čitanje, a kod rezultujuće matrice svaka go-rutina popunjava samo svoj red.

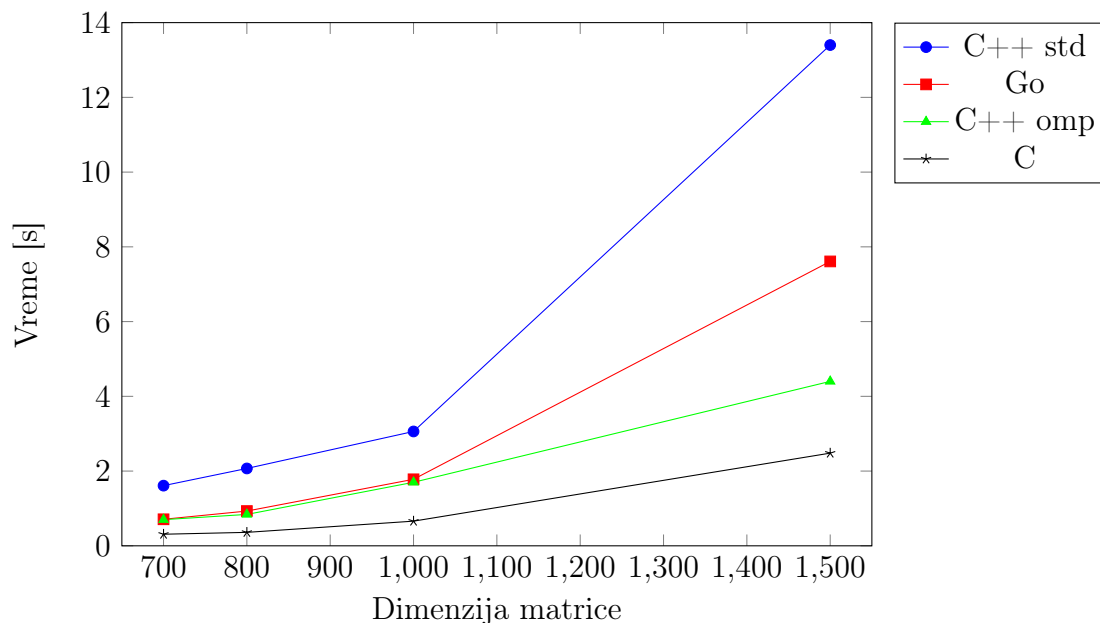
Ostale implementacije

Implementacije u ostalim jezicima su realizovane na sličan način. Maksimalan broj niti koji se kreira u toku izvršavanja programa se unapred zadaje. Za C++ razmatrane su dve implementacije. Jedna je ostvarena pomoću OpenMP biblioteke i koristi običan niz za reprezentaciju matrice, dok druga koristi strukturu vektor i standardnu biblioteku.

Rezultati

Grafik brzine izvršavanja u zavisnosti od veličine matrice je prikazan na slici 4.3. Python se izvršava znatno sporije od ostalih implementacija tako da nije bilo mogućnosti testirati ga na ulazima iste veličine, a rezultati testiranja Python implementacije su prikazani u tabeli 4.6. Na grafiku se vidi da je C implementacija naje-

efikasnija, a zatim C++ verzija sa OpenMP bibliotekom, dok verzija sa standardnom bibliotekom radi najsporije. Za matrice manje veličine Go radi podjednako efikasno kao i OpenMP verzija C++ implementacije, ali za matricu veličine 1500, potrebno je dva puta više vremena, što je približno četiri puta više nego C-u.

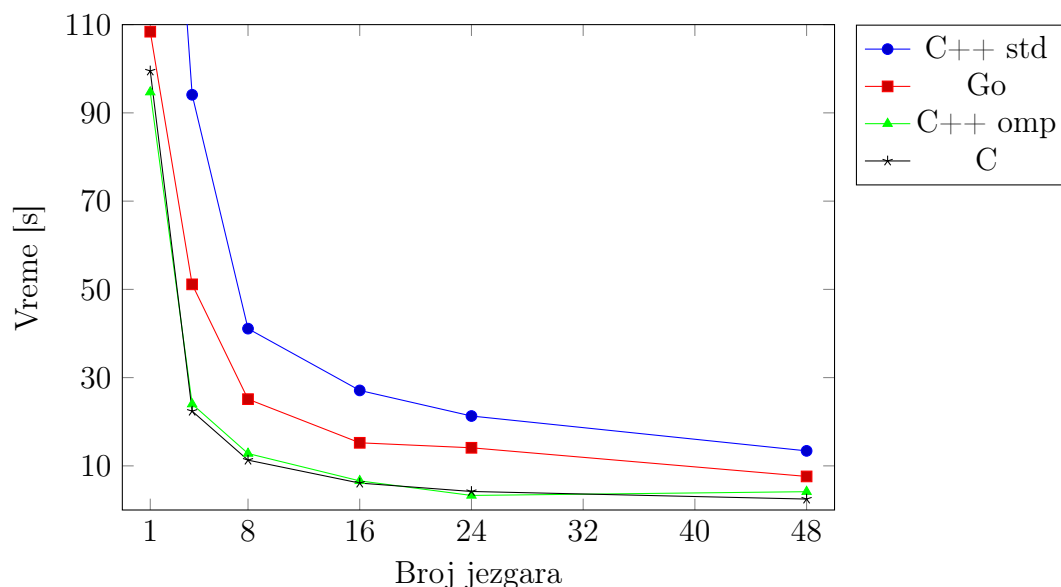
Slika 4.3: Grafik brzine izvršavanja različitih implementacija množenja matrica u zavisnosti od veličine matrice, testirano na 48 jezgara

Tabela 4.5: Prosečno vreme izvršavanja [s] implementacija množenja matrica sa različitim brojem niti, testirano sa 48 jezgara za matrice veličine 1000

Br. niti	10	30	100	1000
Go	6.39	3.01	1.78	1.82
C	2.74	1.39	0.92	0.81
C++ omp	3.03	1.95	1.70	1.97
C++ std	15.31	8.71	3.21	3.06

Prosečno vreme izvršavanja sa različitim brojem niti za matricu veličine 1000 je prikazano u tabeli 4.5. Najbolje vreme se ponovo postiže sa 100 niti/rutina za Go i C++ OpenMP verziju i sa 1000 niti za C i C++ verziju sa standardnom bibliotekom. Kod ostalih testiranja je korišćen onaj broj niti/rutina za koji implementacija pokazuje najbolje rezultate.

Rezultati testiranja implementacija na različitom broju jezgara prikazani su na slici 4.4. Na grafiku se vidi velika razlika u brzini između sekvencijalnog (na jednom jezgru) i konkurentnog izvršavanja. Brzina raste do 16 i 24 jezgara, dok povećanje na 48 jezgara, ne donosi značajno ubrzanje.

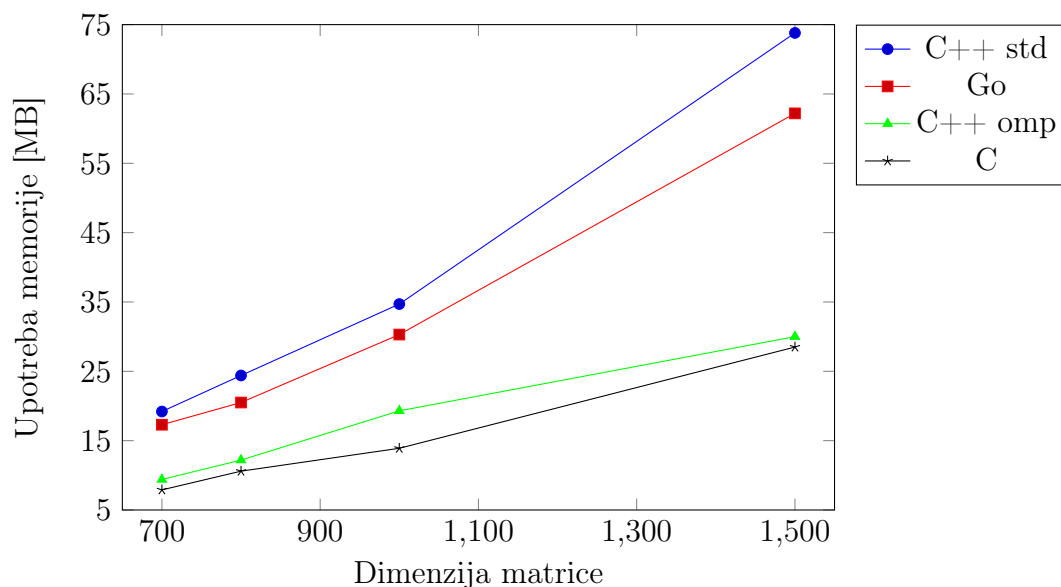
Slika 4.4: Grafik brzine izvršavanja različitih implementacija množenja matrica u zavisnosti od broja jezgara za matricu veličine 1500

Tabela 4.6: Prosečno vreme izvršavanja i maksimalna upotreba memorije Python implementacije množenja matrica za različito n

n	Konkurentno [s]	Sekvencijalno [s]	Memorija [MB]
100	0.78	0.32	7.5
300	21.11	7.59	10.0
500	97.73	38.27	17.4

Python se izvršava višestruko sporije i potrebno mu je više od 90 sekundi za matricu veličine 500, dok je ostalim implementacijama potrebno manje od jedne sekunde. Konkurentno izvršavanje je ponovo sporije od sekvencijalnog zbog već pomenutog problema sa GIL-om u odeljku 4.3. Rezultati su prikazani u tabeli 4.6.

Grafik maksimalne upotrebe memorije u zavisnosti od dimenzije matrica je prikazan na slici 4.5. Memorijska efikasnost se u ovom primeru poklapa sa vremenskom. C i C++ OpenMP verzija su najefikasnije dok Go koristi dva puta više memorije. C++ verzija sa standardnom bibliotekom zahteva najveću količinu memorije.

Slika 4.5: Grafik maksimalne upotrebe memorije različitih implementacija množenja matrica u zavisnosti od dimenzije matrica

Tabela 4.7: Dužine kôda implementacija množenja matrica

	C++ std	Go	C	C++ omp	Python
Br. linija koda	170	75	70	50	28

Broj linija kôda svih implementacija, prikazan je u tabeli 4.7. Python ima najkraću implementaciju sa samo 28 linija kôda. Najduža implementacija je C++ verzija sa standardnom bibliotekom jer je razdvojena na klase i nekoliko fajlova radi jednostavnijeg korišćenja.

Zaključak

Go se ponovo pokazao vremenski efikasan koliko C i C++ za ulaze manjih dimenzija, dok za velike ulaze zahteva dva puta više vremena. Takođe, potrebna mu je dva puta veća količina memorije ali je neuporedivo vremenski i memorijski efikasniji od Python-a. Potreban je približno isti broj linija kôda za implementaciju algoritma koliko i u C-u.

```
for i:=2 to n do
    A[i]:=true

ErathostenesSieve(n):
    for i:=2 to floor(sqrt(n)) do
        if A[i] = true:
            j := i * i
            while j < n do
                A[j] := false
                j := j + i
```

Slika 4.6: Pseudokod algoritma Eratostenovo sito

4.7 Eratostenovo sito

Eratostenovo sito je algoritam za određivanje prostih brojeva manjih od n . Ideja algoritma je da se eliminišu svi brojevi koji nisu prosti između 2 i n . Na početku se pretpostavlja da su svi brojevi prosti odnosno definiše se niz od n bulovskih vrednosti postavljenih na true. Kreće se od prvog prostog broja što je 2 tako što se eliminiše svaki drugi broj počevši od 2^2 , a zatim se prelazi na sledeći prost broj i postupak se ponavlja. Uopšteno, za i -ti prost broj eliminiše se svaki i -ti broj počevši od i^2 . Postupak je dovoljno ponoviti za proste brojeve koji su manji od \sqrt{n} . Pseudokod algoritma je prikazan na slici 4.6.

Paralelizacija algoritma se postiže deljenjem opsega od 2 do n na jednake delove. Svaka nit/rutina dobija svoj deo opsega u okviru kojeg eliminiše brojeve koji nisu prosti. Za svaki prost broj je prvo potrebno odrediti njegov prvi umnožak unutar opsega. Iako svaka nit/rutina ima svoj opseg, ona mora da pristupa članovima niza drugih niti/rutina jer su joj potrebni svi prosti brojevi manji od \sqrt{n} . To kao posledicu dovodi do mogućnosti da se u nekim slučajevima bespotrebno eliminišu umnošci brojeva koji nisu prosti ukoliko ih druga nit/rutina još uvek nije eliminisala. Problem je rešen tako što se proverava dodatni uslov prilikom eliminacije: da li je neka druga nit/rutina u međuvremenu označila da taj broj nije prost. Kodovi svih implementacija su dostupni na repozitorijumu³.

³https://github.com/MitrovicMilosh/Go-Concurrency/tree/master/prime_sieve

Go

Koristi se globalni niz od n bulovskih promenljivih postavljenih na podzumevanu vrednost - false umesto na true radi jednostavnosti. Funkcija koja kreira go-rutine je prikazana u listingu 4.3. Za svaki broj koji je trenutno označen kao prost, najpre je potrebno je odrediti njegov prvi umnožak, a zatim, označiti sve njegove umnoške unutar opsega, što je i prikazano u listingu 4.4. Kao što je već pomenuto, ako svaka go-rutina ima svoj opseg, ona mora da pristupa i članovima niza drugih go-rutina jer su joj potrebni svi prosti brojevi manji od \sqrt{n} . To kao posledecu dovodi do pojave data race-a, međutim, u ovom slučaju je to dopustivo i nisu potrebni muteksi upravo zato što proveravamo dodatni uslov da li je pročitana vrednost u međuvremenu bila menjana. Ako se data race detektor pozove, dobija se izveštaj koji upozorava da postoji data race. Primer izveštaja se može videti na slici 3.1.

Ostale implementacije

Implementacije u ostalim jezicima su realizovane na isti načini. Za C++ je razmatrana samo jedna implementacija koja koristi OpenMP biblioteku.

Listing 4.3: Go implementacija konkurentne funkcije za određivanje prostih brojeva manjih od n

```
func Prime(list *[]bool, n int, is_concurrent bool){
    sqrt := int(math.Sqrt(float64(n)))
    first := 0
    step := int(n/ num_goroutines)
    last := step
    wg := sync.WaitGroup{}
    wg.Add(num_goroutines)

    for i:=0; i < num_goroutines-1; i++){
        go mark_prime(list, first, last, sqrt, &wg, true)
        first = last + 1
        last += step
    }

    mark_prime(list, first, n-1, sqrt, &wg)
    wg.Wait()
}
```

Listing 4.4: Go implementacija konkurentne funkcije za označavanje prostih brojeva

```
func mark_prime(list []*bool, first, last, sqrt int, wg *sync.WaitGroup) {
    for i:=2; i<= sqrt && i*i<= last; i++{
        if !(*list)[i] {
            var j int
            if i*i < first {
                if (first - i*i)%i == 0 {
                    j = i*i + ((first - i*i)/i)*i
                } else {
                    j = i*i + ((first - i*i)/i + 1)*i
                }
            } else {
                j = i*i
            }

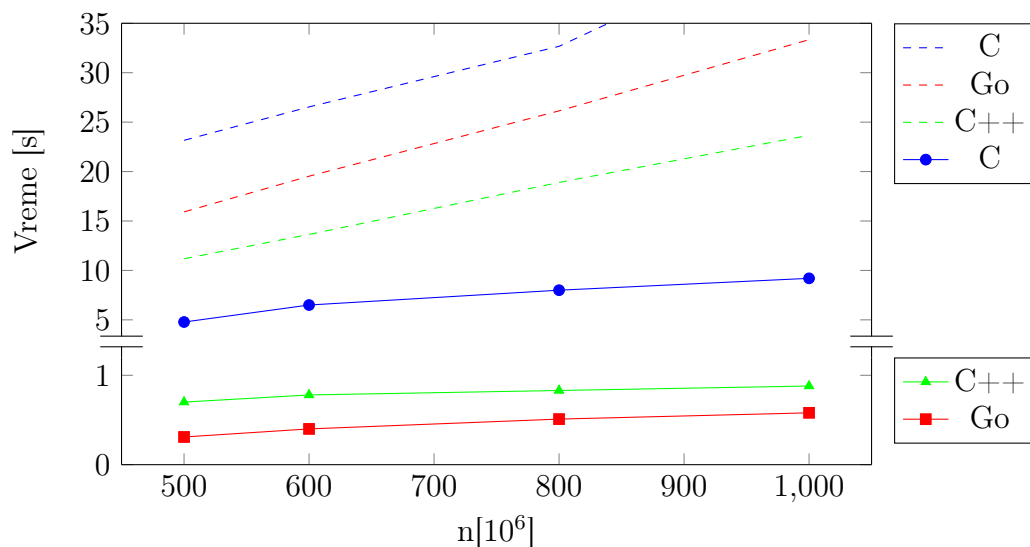
            for ; j <= last && !(*list)[j]; j+=i {
                (*list)[j] = true
            }
        }
    }
    wg.Done()
}
```

Rezultati

Prosečno vreme konkurentnog i sekvencijalnog izvršavanja implementacija je predstavljeno grafikom na slici 4.7. Python ponovo nije mogao da bude uključen usled znatno sporijeg izvršavanja, a rezultati su prikazani u posebnoj tabeli. Go implementacija se pokazala kao najefikasnija a zatim implementacija u C++-u. C je znatno sporiji i njegovo izvršavanje se meri u sekundama dok Go i C rade ispod jedne sekunde. U odnosu na sekvencijano izvršavanje, Go ima najveće ubrzanje. Pri konkurentnom izvršavanju, veličina ulaza nema značajan uticaj tako da za Go i C++ nema velike razlike u brzini kada n iznosi 500 miliona ili 1 bilion.

U tabeli 4.8 je prikazano vreme izvršavanja sa različitim brojem niti/rutina kada je $n = 500$ miliona. Sve tri implementacije postižu najbolje performanse sa 1000 niti/rutina što je iskorišćeno prilikom svih ostalih testiranja.

Grafik brzine izvršavanja implementacija u zavisnosti od broja jezgara je prikazan na slici 4.8. Kod svih implementacija postoji ubrzanje sa povećanjem broja jezgara, ali ne postoji značajna razlika u brzini prilikom izvršavanja sa 24 i 48 jezgara.

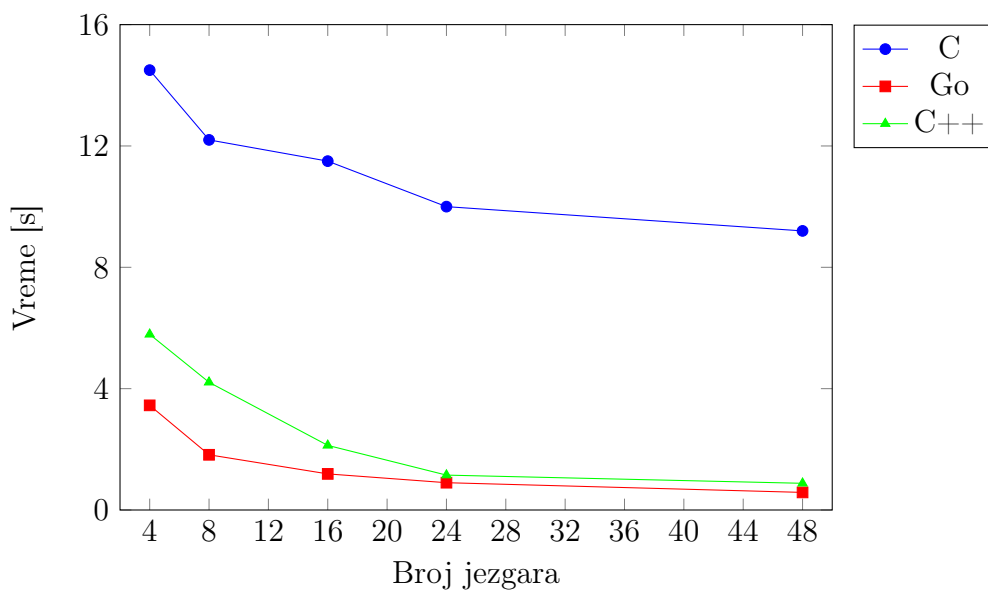
Slika 4.7: Grafik brzine izvršavanja različitih implementacija Eratostenovog sita za različito n , testirano na 48 jezgara; isprekidanom linjom je prikazano sekvencijalno izvršavanje dok je konkurentno prikazano punom linijom

Tabela 4.8: Prosečno vreme izvršavanja [s] implementacija Eratostenovog sita sa različitim brojem niti, testirano sa 48 jezgara za $n = 500$ miliona

Br. niti	10	100	1000	10000
Go	2.14	0.40	0.31	0.49
C	6.17	4.81	4.74	7.85
C++	4.53	2.84	0.73	0.76

Python je testiran za deset puta manju vrednost n u odnosu na ostale implementacije i rezultati testiranja su prikazani u tabeli 4.9. Python-u je potrebno više od jednog minuta, dok Go za deset puta veću vrednost radi ispod jedne sekunde. Upotreba memorije je četiri puta veća nego kod ostalih implementacija i potrebno mu je više vremena pri konkurentnom izvršavanju nego pri sekvencijalnom usled već pomenutog problema sa GIL-om u odeljku 4.3.

Maksimalna upotreba memorije u zavisnosti od n prikazana je na slici 4.9. Sve tri implementacije imaju približno istu upotrebu memorije. Na grafiku se vidi približno linearna zavisnost $y=x$, što znači da je potrebno onoliko MB memorije koliko miliona iznosi vrednost n .

Slika 4.8: Grafik brzine izvršavanja različitih implementacija Eratostenovog sita u zavisnosti od broja jezgara

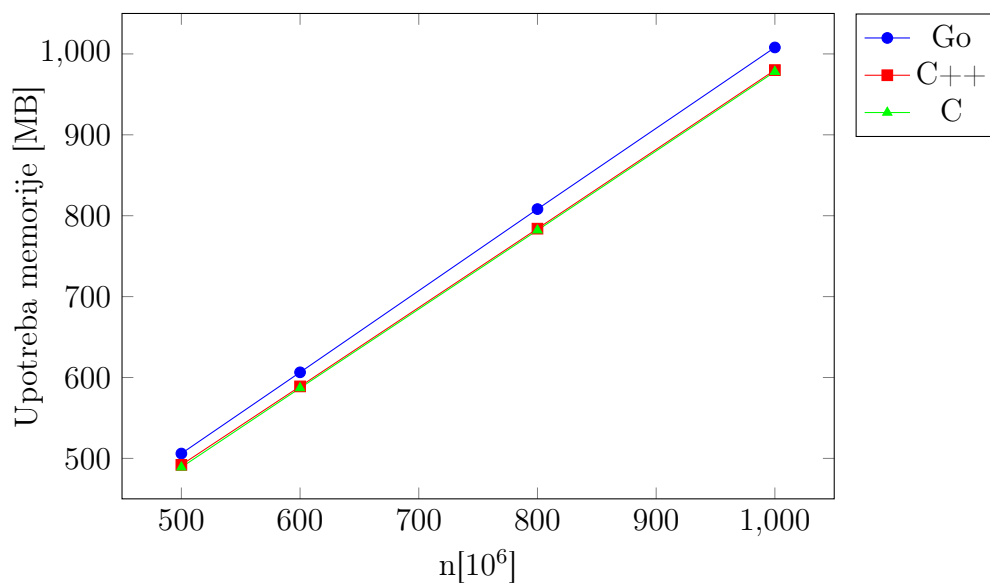
Tabela 4.9: Prosečno vreme izvršavanja i maksimalna upotreba memorije Python implementacije Eratostenovog sita za različito n

$n[10^6]$	Konkurentno [s]	Sekvencijalno [s]	Memorija [MB]
1	0.57	0.32	13.5
10	9.92	3.53	51.0
30	32.18	12.04	129.9
50	52.76	19.42	201.2
100	113.80	57.58	397.1

Tabela 4.10: Dužine kôda implementacija Eratostenovog sita

	C	Go	C++	Python
Br. linija koda	89	78	61	42

Dužine implementacija su prikazane u tabeli 4.10. I u ovom primeru najkraća implementacija je u Python-u dok je u C-u najduža. Go se ponovo nalazi između C-a i C++-a po broju linija kôda.

Slika 4.9: Grafik maksimalne upotrebe memorije različitih implementacija Eratostenovog sita za različito n

Zaključak

Za ovaj algoritam, Go implementacija se ispostavila kao vremenski najefikasnija sa značajnim ubrzanjem u odnosu na sekvencijalno izvršavanje. Upotreba memorije je približno ista kolika je i kod C-a i C++-a kao i dužina kôda implementacije.

Glava 5

Primer upotrebe programskog jezika Go

Kao primer upotrebe programskog jezika Go, razvijena je serverska aplikacija koja demonstrira korišćenje konkurentnosti kao i drugih aspekata jezika. U ovom poglavlju je predstavljena struktura aplikacije i opisani su pojedinačni delovi koji ilustruju različite karakteristike programskog jezika.

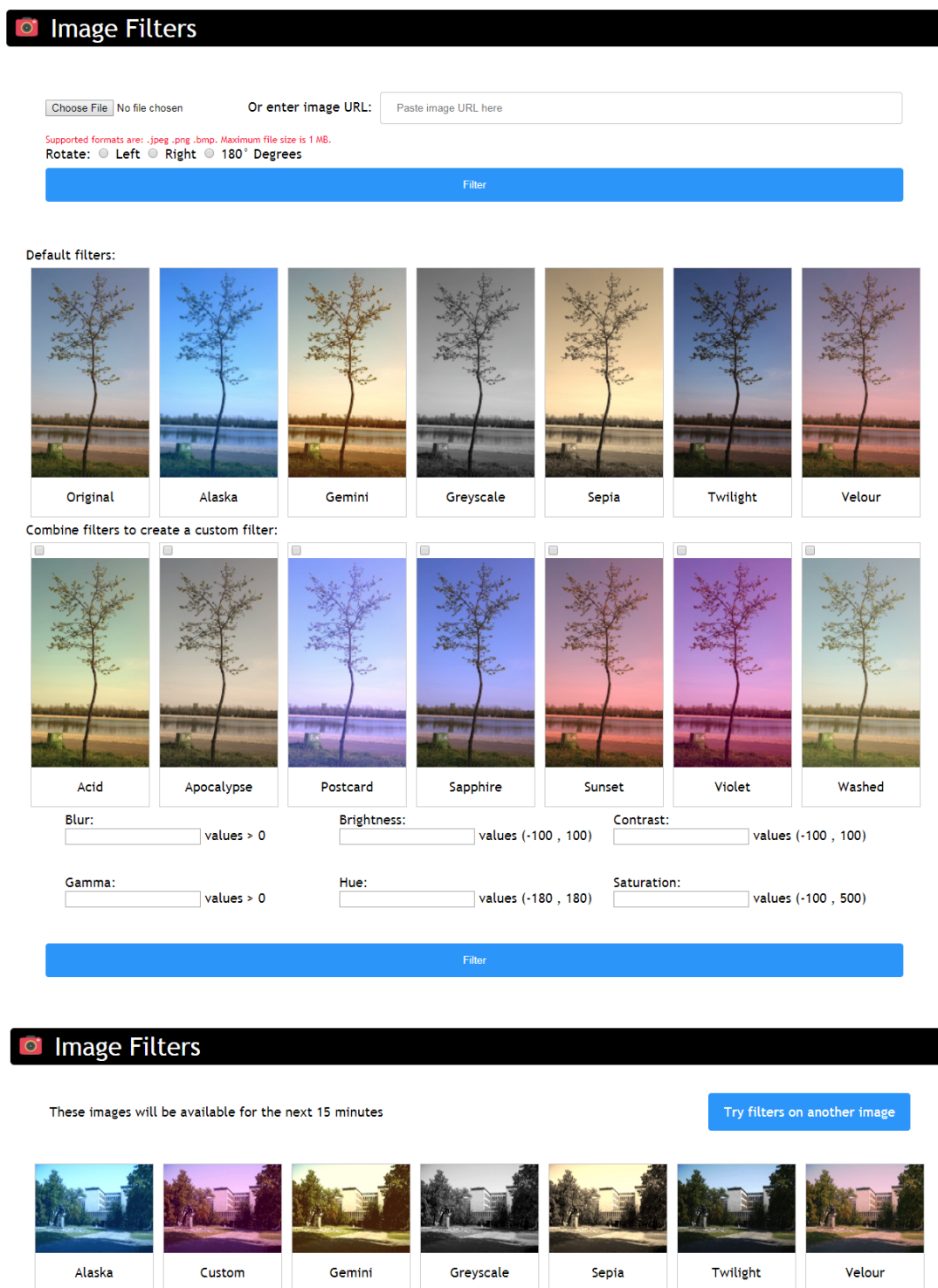
5.1 Serverska aplikacija

Razvijena serverska aplikacija se bavi primenom različitih filtera na slikama. Omogućava primenu postojećih predefinisanih filtera kao i kreiranje sopstvenog, kombinovanjem različitih ponuđenih filtera i unošenjem željenih vrednosti za pojedine karakteristike. Slika koje se obrađuje se može upload-ovati sa računara ili se može proslediti njen URL. Svi filteri se primenjuju paralelno nakon čega se mogu videti pojedinačni rezultati obrade koji su dostupni za preuzimanje. Kompletan kod aplikacije je dostupan na repozitorijumu¹. Za razvoj, korišćena je Go 1.8 verzija programskog jezika. Grafički interfejs aplikacije je prikazan na slici 5.1.

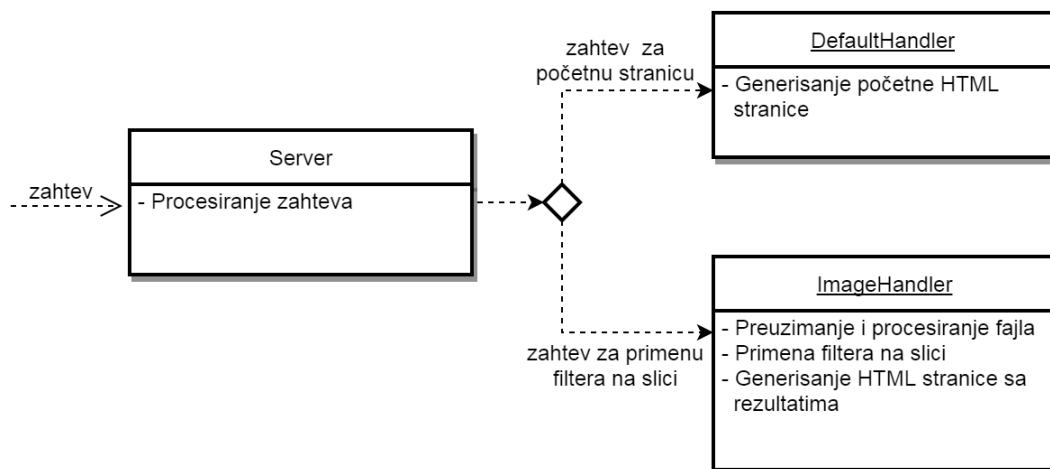
Struktura aplikacije

Struktura aplikacije predstavljen je dijagramom na slici 5.2. Server, na osnovu zahteva koji dobija od korisnika, poziva odgovarajuću handler funkciju. Definisane su dve handler funkcije: `DefaultHandle`, koja ima zadatak da generiše početnu

¹<https://github.com/MitrovicMilosh/Go-Concurrency/blob/master/server/server.go>

Slika 5.1: Grafički interfejs početne stranice i stranice za prikaz rezultata serverske aplikacije za primenu filtera

Slika 5.2: Dijagram koji prikazuje strukturu aplikacije

HTML stranicu, i `ImageHandler`, koja se bavi preuzimanjem i procesiranjem fajla, primenom filtera na slici i generisanjem HTML stranice za prikaz rezultata.

Kreiranje servera i procesiranje zahteva

Za kreiranje servera je korišćen `net/http` paket koji obezbeđuje skup funkcija za jednostavnu implementaciju i upravljanje serverom. Primer jednog jednostavnog servera je prikazan na listingu 5.1.

Listing 5.1: Primer jednostavnog servera

```
package main
import ("net/http"; "fmt")

func hello(w http.ResponseWriter, r *http.Request) {
    fmt.Fprintln(w, "Hello!")
}
func main() {
    http.HandleFunc("/", hello)
    http.ListenAndServe(":12345", nil)
}
```

Funkcija `HandleFunc` se koristi za registrovanje handler funkcija za određeni šablon. Kao parametre, handler funkcija ima `ResponseWriter` koji se koristi za konstrukciju HTTP odgovora i `Request` koji sadrži sve podatke HTTP zahteva.

Funkcija `ListenAndServe` osluškuje na zadatoj adresi (prvi parametar) TCP mreže i poziva `Serve` funkciju kojoj prosleđuje `Handler` (drugi parametar). U pozadini, funkcija `Serve` kreira novu gorutinu za svaku HTTP konekciju i poziva `Handler`. Ukoliko je `Handler` `nil`, koristi se `DefaultServeMux` multiplekser koji uparuje URL zahteve sa registrovanim šablonima i poziva odgovarajuću handler funkciju [6].

Server se može implementirati u Go-u koristeći samo dva paketa i manje od deset linija koda što je karakteristično za dinamički tipizirane, interpretirane jezike kao što su Python, PHP, Ruby i drugi. U C/C++ -u, koji su statički tipizirani jezici koji se kompiliraju, kao što je i Go, je potrebno devet biblioteka i više od pedeset linija koda.[4]

Deo koda koji se odnosi na kreiranje servera u aplikaciji, nalazi se u `main` funkciji koja je prikazana u listingu 5.2. `HandleFunc` funkcijom, registrovane su dve handler funkcije: `DefaultHandler` koja se poziva kada se pristupa početnoj strani i `ImageHandler` koja se poziva prilikom obrade slike i prikazivanja rezultata. `Handle` funkcija se koristi za registrovanje `Handler`-a za fajl sistem i šablona koji se odnosi na zahteve resursa. U `ListenAndServe` funkciji je postavljeno da se osluškuje na http portu zadate adrese servera koja je u ovom slučaju postavljena na localhost.

Listing 5.2: Funkcija `main`, kreiranje servera

```
func main() {
    fmt.Println("Starting server...")
    rand.Seed(time.Now().UTC().UnixNano())
    http.HandleFunc("/", DefaultHandler)
    http.HandleFunc("/results", ImageHandler)
    http.Handle("/data/", http.HandlerFunc(file_server))
    http.ListenAndServe(address + ":http", nil)
}
```

Handler za fajl sistem je prikazan u listingu 5.3. U ovoj funkciji definišu se restrikcije nad URL zahtevima za resurse i definiše se root direktorijum svih resursa. URL se deli na segmente funkcijom `split` i zatim se ispituje poslednji segment. Ukoliko je poslednji segment prazan odnosno ako se URL završava sa `/` to znači da u zahtevu nije tražen određeni fajl već je u pitanju samo deo putanje. `DefaultServeMux` funkcioniše tako što dodaje `/` na kraju svakog URL zahteva koji postoji u podstablu root direktorijuma, što znači da ako korisnik unese putanju do nekog direktorijuma, poslednji deo URL zahteva će biti prazan [6]. U tom slučaju korisniku će biti onemogućen pristup direktorijumu i neće moći da pročita njegov sadržaj.

Listing 5.3: Hendler za fajl sistem

```
func file_server(w http.ResponseWriter, r *http.Request) {
    parts := strings.Split(r.URL.Path, "/")
    last := parts[len(parts)-1]
    if last == "" {
        http.NotFound(w, r)
        return
    }
    fileServer := http.StripPrefix("/data/",
        http.FileServer(http.Dir("data")))
    fileServer.ServeHTTP(w, r)
}
```

Generisanje HTML stranice

Paket `http/template` koristi se za generisanje HTML izlaza sa datim parametrima koji ima zaštitu protiv umetanja koda. Paket nudi veliki broj različitih escape funkcija koje kodiraju specijalne karaktere, ali u ovoj aplikaciji nije bilo potrebe za njihovom upotrebom.

U `DefaultHandler` funkciji, parsira se i izvršava šablon koji se prikazuje kada se pristupi početnoj strani. Deo funkcije koji se odnosi na izvršavanje šablona je prikazan u listingu 5.4. Ovde, kao i na drugim mestima, moguće greške će biti ignorisane jer se podrazumeva da su parametri funkcije ispravni i da neće doći do greške. Fiksni parametri su provereni tokom faze razvijanja i debugovanja aplikacije, dok parametri koji zavise od unosa korisnika, prethodno prolaze kroz odgovarajuće provere. Funkcija `ExecuteTemplate` kao argumente prima `ResponseWriter`, naziv šablona koji se izvršava i podatke koji se koriste za njegovo popunjavanje. Prosledjena promenljiva `data` je definisana struktura koja sadrži podatke o filterima u obliku mapa.

Listing 5.4: Izvršavanje HTML šablona

```
func DefaultHandler(w http.ResponseWriter, r *http.Request) {
    ...
    tpl, _ := template.ParseFiles("index.html")
    tpl.ExecuteTemplate(w, "index", data)
}
```

U šablonu se sve instrukcije, podaci i kontrole toka navode između dvostrukih vitičarstih zagrada. Primer šablona je prikazan u listingu 5.5. Na početku svakog

šablona se pomoću `define` definiše naziv, a kraj šablona je potrebno naznačiti sa `end`. Omogućeno je iteriranje nad prosleđenim podacima, `if-else` naredbe i izvršavanje šablona unutar šablona. U ovom slučaju, iterira se nad mapom `Filters` koja sadrži nazive filtera i putanje do njihovih slika. Prosleđeni podaci počinju znakom `.`, dok promenljive počinju znakom `$` [10].

Listing 5.5: Izvršavanje HTML šablona

```
{{ define "index" }}
<html lang="en">
  <head>
    <meta charset="UTF-8">
    <title>Image Filters</title>
  </head>
  <body>
    ...
    {{ range $name, $image := .Filters }}
    <div class="gallery">
      
      <div class="desc">{{ $name }}</div>
    </div>
    {{ end }}
    ...
  </body>
</html>
{{ end }}
```

Preuzimanje i procesiranje fajla

Funkcija `ImageHandler` se poziva kada korisnik klikne na dugme filter i bavi se preuzimanjem fajla, proverom zadovoljenosti svih uslova i primenom filtera. Struktura funkcije je prikazana u listingu 5.6. U funkciji se nalazi beskonačna petlja sa `select` naredbom. Semafor se koristi za kontrolu maksimalnog broja konekcija koji server može da opsluži. Ukoliko ima slobodnih mesta, izvršiće se glavni deo funkcije nakon čega se izlazi iz petlje. U slučaju da nema slobodnih mesta, proverava se da li korisnik čeka duže od dozvoljenog vremena za čekanje - timeout. Ako je vreme čekanja isteklo, izlazi se iz petlje i korisniku ispisuje poruka da je server trenutno zauzet, u suprotnom se ponovo proverava da li ima slobodnih mesta.

Listing 5.6: Struktura ImageHandler funkcije

```
func ImageHandler(w http.ResponseWriter, r *http.Request) {
    start := time.Now()
    done := false

    for ;; {
        select {
        case semaphore <- struct{}{}:
            defer func() { <-semaphore }()
            ...
            done = true
        default:
            if time.Since(start) > timeout {
                ErrorHandler(w, "Server too busy, try again later... ")
                done = true
            }
        }
        if done { break }
    }
}
```

Deo funkcije koji se odnosi na otvaranje i proveru fajla, prikazan je u listingu 5.7. U funkciji se koriste dve korisnički definisane strukture: `file_info`, koja sadrži neophodne informacije o fajlu (naziv, veličina, referenca na otvoreni fajl, čitač fajla), i `processor`, tip nad kojim su definisani metodi koji koriste `ResponseWriter` i `Request` kako se ne bi prosleđivali pojedinačno svakoj funkciji koja ih koristi. Ovi metodi tokom svog rada proveravaju da li je došlo do neke greške pa kao rezultat vraćaju `bool` promenljivu kako bi funkcija `ImageHandler` prestala sa daljim radom. Generalno, validaciju fajla je prirodnije raditi na strani klijenta u javascript-u kako ne bi opterećivali server lošim zahtevima, ali u ovom slučaju demonstrirano je kako se validacija izvršava u Go-u.

Metod `open_file` otvara fajl i popunjava strukturu `file_info` na odgovarajući način u zavisnosti da li je prosleđen URL fajla ili je on upload-ovan. Fajlu i svim ostalim elementima forme koje je korisnik uneo se pristupa pomoću `ResponseWriter`-a pozivanjem metoda `Form` ili `FormValue`. Nakon završetka sa radom svakog fajla, neophodno ga je zatvoriti. To se postiže na najbolji način korišćenjem `defer` naredbe odmah nakon otvaranja jer će se u tom slučaju zatvaranje sigurno izvršiti čak i ukoliko dođe do neke greške. U zavisnosti kako je prosleđen, tip fajla se razlikuje pa se u strukturi nalaze polja za obe vrste fajla.

Listing 5.7: Otvaranje i provera fajla u funkciji ImageHandler

```
var f_info file_info
p := processor{w,r}

r.Body = http.MaxBytesReader(w, r.Body, safety_max_file_size)
if !p.open_file(&f_info) {return}

if f_info.Url_file != nil {
    defer f_info.Url_file.Close()
} else if f_info.Source_file != nil {
    defer f_info.Source_file.Close()
}

if !p.check_file_size(f_info.File_size){return}

dir_path := create_user_directory()
extension, original := create_and_copy_file(dir_path, f_info)
defer original.Close()

if !p.check_file_type(dir_path, original) {return}
```

Provera veličine fajla se izvršava u metodu `check_file_size`. Međutim, korisnik je i dalje u mogućnosti da upload-uje fajl nedozvoljene veličine pre nego što dođe do ove provere i time opteretiti server. Iz tog razloga se koristi funkcija `MaxBytesReader` koja prekida konekciju sa klijentom ukoliko je pređena dozvoljena veličina fajla [6]. Ovom funkcijom je postavljena gornja bezbednosna granica za veličinu (u ovom slučaju 10 MB), kako bi funkcija `check_file_size` mogla da obavesti korisnika ako je slučajno prosledio fajl nešto iznad dozvoljene granice (u ovom slučaju 1 MB).

Funkcija `create_user_directory` kreira privremeni direktorijum u kome smešta sve korisnikove slike. Naziv direktorijuma je pseudoslučajni string dužine 20 kako bi naziv bio jedinstven i direktorijum uvek mogao da se kreira. Nakon toga se fajl kopira funkcijom `create_and_copy_file` koja kao rezultat vraća pokazivač na otvoreni fajl i string sa njegovom ekstenzijom. `Defer` naredbom se osigurava zatvaranje samog fajla. Tip fajla se proverava metodom `check_file_type` koji koristi `DetectContentType` funkciju iz `http` paketa zbog sigurnosti jer sama ekstenzija fajla nije dovoljna.

Primena filtera

Za rad sa slikama koristi se osnovni `image` paket a za primenu filtera je iskorišćen `gift` (Go Image Filtering Toolkit) paket[5] koji ne ulazi u originalnu Go distribuciju.

Osnovni `image` paket obezbeđuje funkcije za rad sa slikama u formatima JPEG, PNG i GIF, a postoje i dodatni paketi za rad sa formatima kao što su BMP, TIFF i drugi[7]. `Gift` paket sadrži skup filtera za obradu slika kao što su kontrast, blur, sepia i slični. Osim filtera, paket omogućava i transformacije slika poput promene veličine, crop-a, rotiranja i drugih [5].

Primer definisanja i primene filtera na JPEG slici je prikazan u listingu 5.8. Promenljiva filter je tipa `GIFT` i predstavlja niz filtera `Filter` kojise primenjuju na slici. Funkcijom `Decode` se dekodira JPEG fajl i kao rezultat vraća promenljiva tipa `Image`. `NewRGBA` funkcija kreira praznu slika iste veličine kao što je i originalna slika. U `image` paketu postoje funkcije za rad i sa drugim modelima boja pored `RGBA`. Funkcijom `Draw` se primenjuju filteri nad originalnom slikom, nakon čega se funkcijom `Encode` filterovana slika kodira u `dst_file` [5].

Listing 5.8: Definisanje i primena filtera

```
src , _ = jpeg.Decode(src_file)
filter := gift.New(
    gift.Grayscale(),
    gift.Contrast(10),
)
dst := image.NewRGBA(filter.Bounds(src.Bounds()))
filter.Draw(dst, src)
jpeg.Encode(dst_file, dst, &jpeg.Options{Quality:100})
```

Nakon svih provera kada je sigurno da se radi sa slikom dozvoljene veličine i formata, prelazi se na obradu slike. Deo funkcije `ImageHandler` koji se odnosi na primenu filtera, prikazan je u listingu 5.9. Funkcija `decode_image` dekodira funkciju u zavisnosti od formata slike nakon čega metod `rotate` rotira sliku ukoliko je to korisnik izabrao.

Listing 5.9: Primena filtera u funkciji `ImageHandler`

```
img := decode_image(extension, original)
p.rotate(&img)
custom := p.create_custom_filter()
img_paths := apply_filters(&img, custom, dir_path, extension)
```

Listing 5.10: Funkcija za kreiranje zadatog filtera

```

func (p processor) create_custom_filter() *gift.GIFT{
    selected_custom := p.r.Form["custom"]
    custom := gift.New()
    for _, name := range selected_custom {
        custom.Add(base_filters[name])
    }
    for name := range input_filter_descriptions {
        if val := p.r.FormValue(name); val != "" {
            x, _ := strconv.ParseFloat(val, 32)
            f := input_filters[name](float32(x))
            custom.Add(f)
        }
    }
    return custom
}

```

Listing 5.11: Mape koje se koriste za definisanje različitih vrsta filtera

```

var filters = map[string] *gift.GIFT{
    "Sepia": gift.New(
        gift.Sepia(100),
        gift.Contrast(10),
    ),
    ...
}
var base_filters = map[string] gift.Filter{
    "Sunset": gift.ColorBalance(30, -10, -10),
    ...
}
var input_filters = map[string] func(float32) gift.Filter{
    "Brightness": func(val float32) gift.Filter {
        { return gift.Brightness(val) },
    },
    ...
}

```

U funkciji `create_custom_filter`, koja je prikazana u listingu 5.10, kreira se zadati filter na osnovu korisnikovog izbora. Prvo se sakupljaju informacije o svim izabranim ponuđenim filterima koji se na osnovu imena dodaju novom filteru `custom`. Definicije mapa sa predefinisanim filterima su prikazane u listingu 5.11. Nakon toga, zatom filteru, dodaju se filteri za izabrane vrednosti karakteristika koje je korisnik uneo. Za svaku karakteristiku postoji input polje u formi za koje je potrebno

proveriti da li je korisnik uneo vrednost. Ukoliko korisnik jeste uneo vrednost za odgovarajuće polje, na osnovu imena, poziva se njegova odgovarajuća funkcija sa zadatim parametrom. Funkcije u Go-u su validan tip tako da je moguće definisati mapu koja će na osnovu stringa vratiti funkciju, što je i prikazano u listingu 5.11. Funkcija kao rezultat vraća filter koji je definisan pomoću numeričkog parametra `x` koji je korisnik uneo. U slučaju da korisnik nije izabrao ni jedan ponuđen filter i nije uneo nijedan parametar, vraća se prazan filter koji kada se primeni kao rezultat ima originalnu sliku.

Listing 5.12: Funkcija za paralelnu primenu filtera

```
func apply_filters(img *image.Image, custom *gift.GIFT,
    dir_path string, extension string) map[string]string {

    img_paths := make(map[string]string)
    wg := sync.WaitGroup{}
    mutex := &sync.Mutex{}

    for name := range filters {
        wg.Add(1)
        go func(name string){
            tmp := apply_filter(name, nil, img, dir_path, extension)
            mutex.Lock()
            img_paths[name] = tmp
            mutex.Unlock()
            wg.Done()
        }(name)
    }

    tmp := apply_filter("Custom", custom, img, dir_path, extension)

    wg.Wait()
    img_paths["Custom"] = tmp

    return img_paths
}
```

Kada je zadati filter definisan, potrebno je primeniti filtere na slici. U listingu 5.12 je prikazana funkcija `apply_filters` koja primenjuje filtere i kao rezultat vraća mapu sa putanjama do rezultujuće slike za svaki filter. Primena svakog filtera se

izvršava u zasebnoj gorutini, konkurentno. U Go-u nije dozvoljeno konkurentno pisanje u mapu pa se u ovom slučaju koristi muteks za kontrolu pristupa mapi. Konkurentno čitanje mape bez pisanja je dozvoljeno i korišćeno je u svim ostalim slučajevima (mape sa predefinisanim filterima, definisane su kao globalne, a svaka konekcija se obrađuje u zasebnoj gorutini). Napomena da od verzije Go 1.9 postoje mape sa konkurentnim pristupom u okviru `sync` paketa [9]. Nakon kreiranja gorutine za svaki definisani filter, u tekućoj gorutini se primenjuje zadati filter. Tek nakon završetka svih gorutina, upisuje se putanja do slike zadanog filtera kako ne bi došlo do data race-a prilikom upisa u mapu.

Nakon primene filtera, izvršava se šablon za prikaz rezultata kome se prosleđuje mapa sa putanjama do rezultujuće slike svakog filtera. Pre izlaska iz beskonačne petlje i funkcije `ImageHandler`, pokreće se gorutina za brisanje privremenog direktorijuma koja je prikazana u listingu 5.13. Unutar gorutine, kreira se tajmer koji se aktivira nakon zadanog vremena. Tajmer funkcioniše tako što je izlaz njegovog kanala blokiran do trenutka isteka zadanog vremena kada se kanal osloboda [11]. Po isteku vremena, briše se privremeni direktorijum sa svim korisnikovim slikama.

Listing 5.13: Gorutina za brisanje privremenih direktorijuma

```
go func() {  
    timer := time.NewTimer(time_available)  
    <-timer.C  
    os.RemoveAll(dir_path)  
}()
```

Bezbednost

Kada je reč o bezbednosti, aplikacija ne poseduje mnogo tačaka koje bi bile meta zloupotrebe ili napada. Korisnici nemaju naloge i ne ostavljaju osetljive informacije koje mogu biti zloupotrebene ukoliko se dospe do njih. Jedina meta napada mogu biti slike korisnika koje se trenutno čuvaju na serveru. Kao što je već pomenuto u segmentu 5.1, fajl server ne dopušta korisniku da pristupi samim direktorijumima kako bi pročitao njihov sadržaj. Jedini način da se pristupi slici drugog korisnika jeste nagađanjem kompletne putanje do same slike. Kako deo putanje predstavlja privremeni direktorijum sa pseudoslučajnim stringom dužine 20, možemo biti sigurni sa velikom verovatnoćom da napadač neće nasumičnim nagađanjem doći do slika drugih korisnika.

Korisnik nije u mogućnosti da preoptereći server prevelikom fajlom ali je u mogućnosti da šalje veliki broj zahteva i onemogući pristup aplikaciji drugim korisnicima. Generalno, ova vrsta aplikacije koja pruža jednostavnu uslugu, pri čemu korisnici ne ostavljaju osetljive informacije, nije tipična meta napada. Za potrebe razvijanja složenijih aplikacija koje zahtevaju viši nivo bezbednosti, postoje paketi koji pružaju autentikaciju korisnika, rutiranje i dodatne bezbednosne provere.

Glava 6

Zaključak

Literatura

- [1] *Companies currently using Go throughout the world.* on-line at: <https://github.com/golang/go/wiki/GoUsers>. 2017.
- [2] Alan A.A. Donovan i Brian W. Kernighan. *The Go Programming Language*. 1st. Addison-Wesley Professional, 2015. ISBN: 0134190440, 978-0134190440.
- [3] *Go GC: Prioritizing low latency and simplicity.* on-line at: <https://blog.golang.org/go15gc>. 2017.
- [4] *Rosetta Code, Hello World web server.* on-line at: https://rosettacode.org/wiki/Hello_world/Web_server. 2017.
- [5] *The Go Programming Language, package gift.* on-line at: <https://godoc.org/github.com/disintegration/gift>. 2017.
- [6] *The Go Programming Language, package http.* on-line at: <https://golang.org/pkg/net/http/>. 2017.
- [7] *The Go Programming Language, package image.* on-line at: <https://golang.org/pkg/image/>. 2017.
- [8] *The Go Programming Language, package reflect.* on-line at: <https://golang.org/pkg/reflect/>. 2017.
- [9] *The Go Programming Language, package sync.* on-line at: <https://golang.org/pkg/sync/>. 2017.
- [10] *The Go Programming Language, package template.* on-line at: <https://golang.org/pkg/html/template/>. 2017.
- [11] *The Go Programming Language, package time.* on-line at: <https://golang.org/pkg/time/>. 2017.